ՇՆՈՐՀՔԻ
ՀԻՄՆԱԿԱՆ ՄԻՋՈՑՆԵՐԸ

ՓՈԼ ՎՈՇԵՐ

ՇՆՈՐՀՔԻ

ՀԻՄՆԱԿԱՆ
ՄԻՋՈՑՆԵՐԸ

ՇՆՈՐՀՔԻ
ՀԻՄՆԱԿԱՆ ՄԻՋՈՑՆԵՐԸ

Փոլ Վոշեր

The Essential Means of Grace, Paul Washer, Armenian
© 2022 by Paul Washer

Շնորհքի հիմական միջոցները, Փոլ Վոշեր, հայերենով
Թարգմանված է անգլերենից, 2022թ.
Հեղինակային իրավունքները պատկանում են
«2022 Paul Washer»-ին

Բոլոր իրավունքները պաշտպանված են: Այս գրքի ոչ մի մասը չի կարող օգտագործվել կամ կրկնօրինակվել որևէ կերպ՝ առանց գրավոր թույլտվության:
Աստվածաշնչյան մեջբերումները հայերեն Աստվածաշունչ մատյան «Արարատ» թարգմանությունից են, եթե չկան այլ նշումներ:

Բովանդակություն

1. Շնորհքի միջոցները....................................... 1
2. Սուրբ Գիրքը..7
3. Աղոթք...23
4. Ապաշխարություն և խոստովանություն 37
5. Եկեղեցին 57
6. Ի պաշտպանություն պարզունակության.......71

1

Շնորհքի միջոցները

Արդյոք սգո՞ւմ եք ձեր հոգևոր աճի պակասի համար: Արդյոք ձգտո՞ւմ եք ավելի նմանվել Քրիստոսին: Եթե ձեր պատասխանը դրական է, ապա այս համառոտ աշխատությունը ձեզ համար է: Այդուհանդերձ, կանխավ զգուշացնում ենք, որ այս գրքի էջերում չեք գտնի ձեր հոգևոր կյանքի արագ շտկման գաղտնիքը կամ պատասխանը, նույնպես և չեք հայտնաբերի որևէ նոր բան: Այստեղ կգտնեք միայն հնուց եկած խնդրի հնուց եկած լուծումը: Ձեզ առաջարկվելու է ծանր դեղամիջոց, որը շատերը նախընտրում են շրջանցել և առավել հաճելի էլիքսիր (բուսական թանձր թուրմ) ընտրել: Այնուամենայնիվ, եթե դուք հոգնել եք տկար լինելուց, բավականաչափ թափառել եք հովիտներում և պատրաստակամ եք գնալ լեռն ի վեր դժվար ճանապարհով, ապա այս փոքրիկ աշխատությունը օգտակար կլինի ձեզ՝ որպես աճի միջոց՝ այն կետից, որտեղ հիմա կաք:

Լատիներենում շատ կարևոր աստվածաբանական արտահայտություն կա, որը պետք է իմանա և կիրառի ցան-

կացած լեզվով խոսող յուրաքանչյուր քրիստոնյա: Այդ արտահայտությունը հետևյալն է՝ *«media gratiae»*. հայերեն թարգմանությամբ՝ «շնորհքի միջոցներ»: Դարեր շարունակ եկեղեցին օգտագործել է այս փոքրիկ արտահայտությունը՝ նկարագրելու այն միջոցները կամ նվերները, որոնք Տեր Հիսուս Քրիստոսը տվել է եկեղեցուն՝ վերջինիս շարունակական սրբագործման կամ սրբության մեջ աճելու համար:

Ամենահայտնի և կարևոր միջոցներից են Սուրբ Գրքի ուսումնասիրությունը, նվիրումն աղոթքին և մասնակցությունը տեղի եկեղեցու կյանքին ու ծառայությանը: Այս միջոցները գործեր չեն, որոնք պետք է կատարենք՝ փրկությունը վաստակելու կամ դրան արժանանալու համար. դրանք նվերներ են Աստծուց, որոնց միջոցով հավատացյալը կարող է աճել այն փրկության մեջ, որը ստացել է միմիայն շնորհքով՝ Հիսուս Քրիստոսին հավատալու միջոցով: Ինչպես Պողոս առաքյալն է գրում. «Որովհետև շնորհքով եք փրկված հավատքի ձեռքով: Եվ սա ոչ թե ձեզնից է, այլ՝ Աստծո պարգևն է. ոչ թե գործերից, որ մեկը չպարծենա» (Եփես. 2.8,9):

Սուրբ Գիրքը բազմիցս հաստատում է, որ փրկությունը մոներգետիկ է՝ մեկ հոգու գործ: Աստված է մեր փրկության Հեղինակն ու Կատարողը, իսկ մենք Նրա փրկության գործի առարկան ենք: Այդուհանդերձ, Սուրբ Գիրքը նույն ջանասիրությամբ սովորեցնում է նաև, որ սրբության մեջ մեր աճը սիներգետիկ է՝ երկու կամ ավելի անձանց հավաքական աշխատանք*: Սա հրաշալի կերպով ներկայացված է Փիլիպիայի եկեղեցուն ուղղված Պողոսի հորդորի մեջ. «Ուրեմն, իմ սիրելիներ, ինչպես ամեն ժամանակ հնազանդվեցիք՝ ոչ միայն իմ ներկայությունում, այլև հիմա ավելի իմ բացակայությունում, ահով և դողալով գործեք ձեր անձերի փրկությունը: Որովհետև Աստված է, որ ներգործում է ձեզանում՝ կամենալն էլ,

անելն էլ՝ Իր հաճության պես»:

Ուշադրություն դարձրեք կատարյալ հավասարակշռությանը: Քանի որ Աստված է մեզանում ներգործում՝ թե՛ կամենալը, թե՛ անելը՝ Իր հաճության պես, մենք պետք էահով և դողալով, այսինքն՝ Աստծո հանդեպ մեծագույն ակնածանքով և այս հանձնարարությանն ուղղված խորը լրջությամբ գործենք մեր փրկությունը: Աստվածաշնչյան քրիստոնեության մեջ անտարբերության, կարգուկանոնի պակասի կամ «ամեն բան Աստծո վրա թողնելու» համար տեղ չկա:

«Media gratiae» արտահայտության իմաստն ավելի լավ հասկանալու համար օգնության կգա լատիներեն *ordinarius* ածականը, որը նշանակում է «սովորական»: *«Media gratiae»*-ն վերաբերում է շնորհքի սովորական միջոցներին կամ այն սովորական ձևին, որով Աստված կարգադրել է, որ քրիստոնյաները աճեն Քրիստոսանմանության մեջ: Մենք այնպիսի օրերում ենք ապրում, երբ թվում է, թե եկեղեցում բոլորն ինչ-որ գերբնական բանի են սպասում՝ Հոգու շարժի, որն ակնթարթորեն կբուժի մեր բոլոր հոգևոր ախտերը, ինչի համար մեր կողմից քիչ ջանք կամ գին կպահանջվի: Գերբնականի հանդեպ ցանկությունը չպետք է տանի մեզ նրան, որ անարգենք այն սովորական միջոցները, որոնք Աստված տվել է մեզ՝ աճելու համար: Իրականում, Աստծո տնտեսվարության մեջ Նա չի իրագործում գերբնականը, քանի դեռ Իր ժողովուրդը չի սպառել այն սովորական միջոցները, որոնք Ինքը տվել է:

Վերոնշյալը փաստելուց հետո ասենք, որ խիստ անհավանական է, որ ժամանակակից եկեղեցին կամ անհատ քրիստոնյան սպառած լինի շնորհքի սովորական միջոցները. սովորած լինենք այն ամենը, ինչ Սուրբ Գիրքն է ասում, աղոթքով սպառած լինենք Աստծո բոլոր խոստումները, այնքան մտերմացած լինենք Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու հետ, որ այլևս աճե-

լու տեղ չլինի, և քաղած լինենք բոլոր այն օգուտները, որոնք կարող ենք քաղել տեղի եկեղեցուն անդամակցելու արդյունքում: Առավել հավանական չէ՞, որ շնորհքի այս սովորական, սակայն հիմնական միջոցների հանդեպ անուշադրություն, անհոգություն կամ ծուլություն ցուցաբերած լինենք: Հարկավոր է ուշադիր լինել, որ չանարգենք փոքր բաների օրը (տե՛ս Զաքարիա 4.10): Իրականում, Հիսուսը սովորեցնում է. «Տեսեք՝ ինչ եք լսում, ինչ չափով, որ չափեք, նրանով էլ ձեզ կչափվի, և կավելանա ձեզ՝ լսողներիդ» (Մարկոս 4.24): Եվ կրկին. «Քիչ բանի մեջ հավատարիմը, շատ բանի մեջ էլ հավատարիմ է» (Ղուկաս 16.10): Այն հավատացյալը, որն անարգում է սովորականը, հազվադեպ ականատես կլինի գերբնականին:

Պատճառը, թե ինչու *«media gratiae»* արտահայտությունը մեծ մասամբ ծանոթ չէ ժամանակակից ավետարանականներին, միայն այն է, որ մենք անտեղյակ ենք աստվածաշնչյան քրիստոնեության պատմական շատ ճշմարտություններին, որոնք նախկինում ծառայել են Քրիստոսի եկեղեցու զորացմանը և մաքրմանը: Կար ժամանակ, երբ *«media gratiae»* կամ «շնորհքի միջոցները» արտահայտությունն ամեն քրիստոնյայի բառապաշարի մասն էր կազմում: Սրա ապացույցն է Վեստմինստերի համառոտ կատեխիզիսի 88-րդ հարցը, որն օգտագործվել է երեխաներին և նորադարձներին քրիստոնեության հիմունքները սովորեցնելու համար:

Հարց. Որո՞նք են այն արտաքին միջոցները, որոնցով Քրիստոսը հաղորդում է մեզ փրկագնման օգուտները:

Պատասխան. Արտաքին և սովորական միջոցները, որոնցով Քրիստոսը մեզ է հաղորդում փրկագնման օգուտները, հետևյալն են՝ Նրա կարգադրություննե-

րը, հատկապես՝ խոսքը, խորհուրդները և աղոթքը[1], որոնք ներգործում են ընտրվածների մեջ փրկության համար[2]:

Կարևոր է նկատի առնել, որ «շնորհքի միջոցները» շեշտադրելը կամ դրանց առաջնահերթություն տալը ընդունված չէր Երիցական կամ խիստ Բարեկարգված եկեղեցիներում, սակայն լայն կիրառություն ուներ և ուսուցանվում էր վաղ մկրտականների և այլ ավետարանականների կողմից: Մկրտական կատեխիզիսի 95-րդ հարցը, որի հեղինակն է հայտնի կալվինիստական մկրտական Բենջամին Կիչը (1640-1704թթ.), բառ առ բառ կրկնօրինակում է Վեստմինստերի համառոտ կատեխիզիսում շնորհքի միջոցներին տրված սահմանումը:

Մենք այնպիսի դարաշրջանում ենք ապրում, երբ մեծ թվով անկեղծ հավատացյալներ հենվում են համացանցի քարոզիչների, բլոգների, թվիթերի և ձայնային բիթերի վրա: Չնայած այն բանին, որ որոշները կարող են օգտավետ լինել՝ ոչինչ չի կարող փոխարինել այն արդյունավետ միջոցներին, որոնք Տերն է տվել Իր ժողովրդին, որպեսզի վերջիններս աճեն: Մենք մեր ոտքերը պետք է ուղղենք թե՛ դեպի Սուրբ Գրքի վաղեմի ճանապարհները[3], թե՛ մեզնից առաջ գնացած

---

1 «Ուրեմն, գնացե՛ք բոլոր ազգերը, աշակերտե՛ք՝ նրանց մկրտելով Հոր և Որդու և Սուրբ Հոգու անունով. նրանց սովորեցնելով, որ ամեն ինչ, որ ձեզ պատվիրեցի, պահեն: Եվ ահա Ես ձեզ հետ եմ ամեն օր՝ մինչև աշխարհի վերջը: Ամե՛ն» (Մատթ. 28.19,20):

2 «Եվ նրանք, որ Նրա Խոսքը հոժարությամբ ընդունեցին, մկրտվեցին: Եվ այն օրը երեք հազարի չափ հոգի ավելացավ: Եվ միշտ հետևում էին առաքյալների վարդապետությանը և հաղորդությանը և հացի կտրելուն և աղոթքներին… Ամեն օր միաբանությամբ տաճարում էին լինում և հաց էին կտրում տներում և ուրախությունով և սրտի միամտությունով կերակուր էին ուտում. Աստծուն օրհնում էին և ամբողջ ժողովրդի առջև շնորհք ունեին: Եվ Տերն ամեն օր փրկվածների թիվն ավելացնում էր եկեղեցու հետ» (Գործք 2.41,42,46,47):

3 «Այսպես է ասում Տերը. «Կանգնե՛ք ճանապարհներին և տեսե՛ք և հարցրե՛ք վաղեմի ճանապարհներից՝ արդյոք ո՞րն է լավ ուղին, այն ժամանակ գնացե՛ք նրանով: Եվ դուք հանգստություն կգտնեք ձեր հոգիների համար: Բայց նրանք ասում են՝ չենք գնում»» (Երեմիա 6.16):

հավատարիմ տղամարդկանց և կանանց ճանապարհները: Հաջորդ էջերում համառոտ կքննարկենք շնորհքի երեք սովորական միջոցները, որոնցով Աստված, շնորհաշատ լինելով, օժտել է ամեն անհատ քրիստոնյայի նաև եկեղեցուն՝ ընդհանուր առմամբ, խթանելու աստվածապաշտությունը, որից բխում է Քրիստոսին կերպարանակից լինելու ցանկությունը. դրանք են Սուրբ Գիրքը, աղոթքը և տեղի եկեղեցու ծառայությունն ու արարողությունները:

Հարցեր և խորհրդածություններ գլխի վերաբերյալ

1. Ի՞նչ իմաստ է կրում լատիներեն *«media gratiae»* արտահայտությունը:
2. Նշե՛ք այս գլխում թվարկված շնորհքի միջոցները:
3. Ինչո՞ւ են շնորհքի միջոցները հաճախ անվանվում շնորհքի *սովորական* միջոցներ:
4. Որո՞նք են սովորականն անարգելու վտանգները, մինչ սպասում ենք գերբնականին:
5. Բացատրե՛ք Վեստմինստերի համառոտ կատեխիզիսի 88-րդ հարցի իմաստն ու նշանակությունը:

2

Սուրբ Գիրքը

Շնորհքի միջոցների մասին համառոտ ներածությունից հետո այժմ քննարկենք առաջինը՝ Սուրբ Գրքի ուսումնասիրությունը և մեկնաբանումը: Բացի Ինքն Իրեն մարդկությանը նվիրելուց՝ եռամիասնական Աստված ևս մեկ անփոխարինելի նվեր է շնորհել եկեղեցուն՝ Սուրբ Գիրքը: Գոյություն չունի Աստծո Անձի, հրամանների, գործերի, կամքի և խոստումների մասին անսխալական ճշմարտության մեկ այլ աղբյուր: Պողոս առաքյալն իր երիտասարդ ծառայակից Տիմոթեոսին ուղղված նամակում զորավոր կերպով հաստատում է այս ճշմարտությունը. «Ամեն Գիրք աստվածաշունչ է և օգտակար՝ վարդապետության և հանդիմանության և ուղղելու և արդարությամբ խրատելու համար. որ Աստծո մարդը կատարյալ լինի բոլոր բարի գործերի համար պատրաստված» (Բ Տիմոթ. 3.16,17):

Չնայած այն բանին, որ Սուրբ Գիրքը մարդու կողմից վավերացվելու կարիք չունի՝ մեր իսկ օգտի համար կարևոր է հաստատել այն, որ Սուրբ Գրքի՝ Աստծո կողմից ներշնչված, անսխալական և բացարձակ անհրաժեշտություն լինելը դարեր շարունակ եղել է և կա ճշմարիտ եկեղեցու մնայուն հա-

մոզմունքը: Վեստմինստերյան դավանանքը և 1689թ.-ի Լոնդոնի մկրտական դավանանքը հռչակում են հետևյալը.

Սուրբ Գիրքը փրկության առաջնորդող ամբողջ գիտելիքի, հավատքի և հնազանդության միակ բավարար, հաստատուն ու անսխալական չափորոշիչն է... Տերն այս հայտնությունն ամբողջությամբ գրավոր ձևով է տվել, որպեսզի ճշմարտությունն ավելի լավ պահպանվի և տարածվի, որպեսզի եկեղեցին ավելի մեծ որոշակիությամբ հաստատվի և մխիթարվի՝ մարմնի ապականության և սատանայի ու աշխարհի չարության դեմ: Ուստի, Սուրբ Գիրքը բացարձակ անհրաժեշտություն է, քանի որ Աստված դադարել է նախկին ձևերով Իր կամքը հայտնել Իր ժողովրդին[1]:

Եթե մենք որևէ կերպ հապաղում ենք համաձայնելու այն բանին, որ Սուրբ Գիրքը ներշնչված է Աստծո կողմից, անսխալական է և բավարար, ապա երբևէ չենք ունենա քրիստոնեական կյանքի ամուր հիմք. կլինենք «երերված ու տատանված վարդապետության ամեն քամուց» (Եփես. 4.14), կլինենք մեր հաճախադեպ և սխալական մտքերի, հույզերի և ազդակների գերին՝ պատուհասված անընդմեջ տատանվող հույսի, անկանխատեսելի խառնվածքի և սխալական վարքի պատճառով:

Սուրբ Գրքի ուսումնասիրություն

Անապատում փորձվելու ժամանակ Հիսուսը պնդեց, որ Սուրբ Գիրքը հավատացյալի կյանքում բացարձակ անհրաժեշտություն է. «Գրված է՝ ոչ միայն հացով կապրի մարդը, այլև ամեն խոսքով, որ դուրս է գալիս Աստծո բերանից» (Մատթեոս 4.4): Այստեղ տեսնում ենք, որ հոգևոր սնունդ ստանա-

1 *1689թ.-ի Մկրտական դավանանքի ժամանակակից անգլերեն թարգմանություն* (Cape Coral, Fla.: Founders Press, 2017), 1.1. Cf. Westminster Confession of Faith 1.1.

լու համար մենք պետք է մեծագույն ջանասիրությամբ սնվենք Խոսքով, ինչպես սնվում ենք ֆիզիկական կերակուրով՝ որպես ամենօրյա սնուցման միջոց: Աստվածաշունչը ներշնչված է Աստծուց, սակայն այն կախարդական գիրք չէ: Դրանում գրված խոսքերն ու ճշմարտությունները էջերից պարզապես չեն թռչում ընթերցողի սրտի և մտքի մեջ:

Սուրբ Գրքից օգուտ քաղելու համար պետք է ջանասիրությամբ ուսումնասիրենք այն: Պողոս առաքյալը Տիմոթեոսին գրել է. «Ջա՛նք արա, որ քո անձն ընտիր կանգնեցնես Աստծո առջև իբրև մի մշակ՝ առանց ամոթի, որ ճշմարտության խոսքն ուղիղ մատակարարես» (Բ Տիմոթ. 2.15): Եվ կրկին. «Մինչև որ գամ՝ միտք դի՛ր կարդալուն, հորդորմունքին և վարդապետությանը... Սրանք մտածի՛ր, սրանցում մնա՛, որ քո առաջադիմությունը ամենին հայտնի լինի» (Ա Տիմոթ. 4.13-15):

Չնայած այն բանին, որ Պողոսը հորդորում էր մեկին, ով նշանակվել էր ծառայության, նրա հորդորը ավելի լայն ու ընդհանուր կիրառություն ունի ամեն հավատացյալի համար: Աստվածաշնչյան, բարեկարգված և ավետարանական հավատքը կոչ է անում ամեն հավատացյալի՝ ամենահասուն սուրբից մինչև նորադարձը, ուսումնասիրել, հասկանալ և կիրառել Աստծո Խոսքը: Երբ Հիսուսը հռչակեց, որ «ոչ միայն հացով կապրի մարդը, այլև ամեն խոսքով, որ դուրս է գալիս Աստծո բերանից», Նա վստահաբար նկատի ուներ ամեն մարդու (տե՛ս Մատթ. 4.4), և որքան ավելի հավատքի ընտանիներին:

Եթե դուք համոզված և նվիրված չեք Սուրբ Գրքի անձնական, ջանասեր և հետևողական ուսումնասիրությանը, ապա շատ քիչ օգուտ կքաղեք այն ամենից, ինչը գրված է այս գրքի շարունակության մեջ: Մեր ճանապարհը դեպի քրիստոնեական հասունություն՝ հիմնված է Աստծո Անձի, հրամաննե-

րի, գործերի, կամքի և խոստումների ճանաչողության վրա: Հնարավոր չէ ունենալ նման գիտելիք՝ առանց Սուրբ Գրքի անձնական, ջանասեր ուսումնասիրության, առանց աստվածաշնչյան հայտնությունների հետևողական մեկնության և առանց ճշմարիտ աստվածաշնչյան եկեղեցուն անդամակցելու: Եթե այս հիմքն անարգենք, ապա քիչ հավանական է, որ Աստծո ճանաչողության մեջ առաջընթաց ապրենք և աճենք համապատասխան Նրա կամքի:

Անկախ այն բանից՝ նոր եք դարձել քրիստոնեական հավատքին, թե շատ տարիների սուրբ եք, Աստծո ճանաչողության մեջ աճելու գլխավոր միջոցը՝ Սուրբ Գիրքը՝ Ծննդոցից Հայտնություն, կրկին ու կրկին ընթերցելն է՝ որպես *կյանքի* ամենօրյա *կարգ:* Որպես նշանակված ծառայող՝ ես օրվա ընթացքում ժամեր եմ տրամադրում Աստվածաշնչի ուսումնասիրությանը և հայտնաբերել եմ, որ ոչինչ չի կարող փոխարինել Սուրբ Գրքի պարզ ամենօրյա ընթերցմանը: Ուստի, խորհուրդ եմ տալիս այն, ինչը մեծապես օգտակար է եղել ինձ համար. ամեն օր ժամանա՛կ հատկացրեք պարզապես Սուրբ Գիրքն ընթերցելուն: Մի՛ շտապեք և մի՛ բարկացեք, երբ ընթերցանությունը դանդաղ է ընթանում: Հեշտ է ընթերցել Սուրբ Գրքի որոշ հատվածներ: Կլինեն օրեր, երբ երեքից հինգ գլուխ կընթերցեք, սակայն կլինեն նաև օրեր, երբ միայն մեկը կընթերցեք: Նպատակը՝ Աստծո Խոսքը վայելելն է, Աստծո ճանաչողության մեջ աճելը և այդ ճանաչողությամբ վերափոխվելը: Ամենօրյա ընթերցանության համար սրտանց խորհուրդ եմ տալիս օգտվել Աստվածաշնչի ուսումնական ձեռնարկից՝ որպես արագ վկայակոչումների աղբյուր: Այն կօգնի հասկանալ բարդ եզրույթներն ու արտահայտությունները, ինչպես նաև կպահի ձեր պատմական, ավետարանական քրիստոնեության համատեքստում: Ահա՛ աստվածաշնչյան այն չորս ուսումնական ձեռնարկները, որոնք, ըստ իս, ամենաօգտա-

վետն են. Բարեկարգման ժառանգության ուսումնական Աստվածաշունչ *(Reformation Heritage Study Bible),* Բարեկարգման ուսումնական Աստվածաշունչ *(Reformation Study Bible),* Աստվածաշնչի՝ *ESV* թարգմանության ուսումնական ձեռնարկ *(ESV Study Bible)* և Աստվածաշնչի՝ ՄակԱրթուրի ուսումնական ձեռնարկ *(MacArthur Study Bible)*[2]:

Ընթերցելով Սուրբ Գիրքը՝ անկասկած կհայտնաբերեք շատ առանցքային և հիմքային խոսքեր, որոնք վերաբերում են աստվածաբանական ճշմարտությունների, և այլ խոսքեր, որոնք հատուկ նշանակություն կունենան տվյալ պահին ձեր անձնական իրավիճակի և կարիքի համար:

Դրանք պետք է անգիր անել: Չնայած այն բանին, որ կան Աստծո Խոսքն անգիր անելու շատ ձևեր, բոլորի հիմքում մեկ բան է՝ աշխատասիրություն և հաստատակամություն: Մենք հաճախ կարծում ենք, թե այլ քրիստոնյաներ որոշակի ուղղություններում բարձրանում, աճում են պարզապես իրենց պարգևների, տաղանդների և անհատականության շնորհիվ: Աճում են, որովհետև դա իրենց ավելի հեշտ է տրվում, քան մեզ: Այդուհանդերձ, ես պարզել եմ, որ մեծ մասամբ դա այդպես չէ: Այո՛, ոմանք կարող են ունենալ ավելի սուր միտք՝ Աստծո Խոսքն անգիր անելու համար, սակայն նրանք բարձրանում են, քանի որ գիտակցել են Աստծո Խոսքը ներքինացնելու մեծ օգուտը և պատրաստակամ են անել այդ աշխատանքը: Սաղմոսերգուն գրել է. «Իմ սրտում թաքցրի Քո խոսքերը, որ չմեղանչեմ Քո դեմ» (Սաղմ. 119.11): Հակառակը կստացվի. «Իմ սրտում *չթաքցրի* Քո խոսքերը, որ *մեղանչեմ* Քո դեմ»:

Ես հասկանում եմ, որ իմ խորհուրդը շատերին կարող է չա-

2 *The Reformation Heritage KJV Study Bible*, ed. Joel R. Beeke, Michael Barrett, Gerald Bilkes, and Paul Smalley (Grand Rapids: Reformation Heritage Books, 2014); *The Reformation Study Bible*, ed. R. C. Sproul (Orlando, Fla.: Reformation Trust, 2015); *ESV Study Bible* (Wheaton, Ill.: Crossway, 2011); *MacArthur Study Bible*, ed. John MacArthur (Nashville, Tenn.: Thomas Nelson, 2013).

փից պարզունակ թվալ: Այդուհանդերձ, Սուրբ Գիրքը կրկին կազմից կազմ ընթերցելը եկեղեցու պատմության մեջ ականավոր սուրբերի փափագն էր, և մինչև այսօր էլ շարունակում է այդպիսին լինել: Եթե չգիտեք որտեղից սկսել, ձեզ հավանաբար կօգնի Ռոբերտ Մյուրի ՄակՉեյնի Աստվածաշնչի ընթերցանության օրացույցը[3]: Մի քանի տասնամյակ շարունակ այն մեծապես օգնել է շատ սուրբերի, ովքեր իրենց նվիրել են Սուրբ Գրքի ընթերցանությանը:

Սուրբ Գրքի մեկնաբանումը

Բացի մեր անձնական ընթերցանությունից և Սուրբ Գրքի ուսումնասիրությունից՝ Սուրբ Գիրքը սովորեցնում և քարոզում են նաև տեղի եկեղեցու հավատարիմ առաջնորդները, ովքեր հովվում են մեզ: Աստծո ժողովրդի համար շնորհքի ամենամեծ միջոցը՝ աստվածապաշտ հովիվների հոգածության ներքո գտնվելն է. հովիվներ, ովքեր նվիրված են Խոսքի ուսումնասիրությանը, ապրում են Խոսքով և հռչակում են Խոսքը: Նման ծառայողի հրաշալի օրինակ է Եզրասը (թե՛ կյանքում, թե՛ ծառայության մեջ), ում մասին Սուրբ Գիրքը վկայություն է տալիս. «Նրա համար, որ Եզրասը պատրաստել էր իր սիրտը, որ ՏԻՐՈՋ օրենքը խնդրի և կատարի, և Իսրայելի մեջ սովորեցնի օրենք և դատաստան» (Եզրաս 7.10): Օրինակն ավելի ցայտուն ներկայացված է Մաղաքիայի գրքում, որտեղ նկարագրված է կատարյալ ղևտացի քահանան. «Ճշմարտության օրենք կար նրա բերանում, և անիրավություն չէր գտնվում նրա շրթունքներում. խաղաղությամբ և

---

3 Ռ. Բ. ՄակՉեյնը (1813-1843թթ.) ծառայում էր Շոտլանդիայում՝ Դանդի քաղաքի Սբ. Պետրոսի եկեղեցում: Նա մշակել է Աստվածաշնչի ընթերցանության օրացույց, որն ընդգրկում է հետևյալը. մեկ տարում Հին կտակարանի ընթերցանությունը՝ մեկ անգամ, իսկ Նոր կտակարանինը և Սաղմոսներինը՝ երկու անգամ: Այն կարելի է տպագրել կամ օգտվել առցանց:

ուղղությամբ էր վարվում ինձ հետ և շատերին դարձնում էր անօրինությունից: Որովհետև քահանայի շրթունքները պետք է գիտություն պահեն և օրենք կփնտրեն նրա բերանից, որովհետև նա Զորքերի Տիրոջ դեսպանն է» (Մաղաքիա 2.6,7):

Ինչպես ոչինչ չի կարող փոխարինել Սուրբ Գրքի մեր անձնական ուսումնասիրությանը, այնպես էլ ոչինչ չի կարող փոխարինել աստվածապաշտ հովվի ծառայությանը, ով մեկնում է Աստծո Խոսքը այն հոտի համար, որին անձամբ ճանաչում է, սիրում և անձնազոհությամբ ծառայում է: Վերջին տարիներին, համացանցի տարածման շնորհիվ, հավատացյալները կարող են լսել աշխարհի ամենաշնորհալի քարոզիչներին, սակայն այս օրհնության մեջ նաև այլ բան է խառնված: Համացանցային ծառայության հասանելիությունը չի փոխարինում տեղի հարանվանությանն անդամակցելու կենսական անհրաժեշտությանը, իսկ ամենաականավոր համացանցային քարոզիչները, թեև օգնում են տալիս, սակայն չեն կարող փոխարինել աստվածապաշտ հովվին, ով հավատարիմ է Աստծո Խոսքին: Վերջինս գուցե ակադեմիական հավատարմագրեր կամ արտասովոր պարգևներ չունենա, սակայն հավատարիմ հովիվ է, և նրա կարևորությունը ձեր սրբագործման մեջ ավելին է, քան բոլոր համացանցային քարոզիչներինը միասին: Շնորհքի այս հրաշալի միջոցն անարգելը հոգևոր անհասության և սրտի թմրության նշան է:

Կարևոր է նաև հիշել, որ նույնիսկ ամենաականավոր քարոզիչները պարզապես մարդիկ են, ովքեր ընդունակ են սխալվելու և պետք է դատվեն՝ ըստ Աստծո Խոսքի: Ինչպես Պողոսի օրերում բերիացիները, այդպես էլ մենք պետք է ընդունենք «Խոսքը ամբողջ հոժարությամբ», և «...ամեն օր Գրքերը քննենք, թե այս այսպե՞ս է» (Գործք 17.11): Մենք չպետք է «անարգենք մարգարեությունները» (այն է՝ աստվածաշնչյան ուսմունքը), սակայն

պետք է «ամեն բան փորձենք»[4]: Այս հորդորներին հնազանդվելու համար պետք է անձնապես, ջանասիրաբար և հետևողականորեն ուսումնասիրենք Աստծո Խոսքը:

Մինչ առաջ անցնելը ցանկանում եմ հովիվներին կարճ հորդոր տալ. դուք Երկիր մոլորակի վրա ամենաարտոնված մարդիկ եք, և ձեզ մեծ տնտեսվարություն է տրվել: Եթե հավատացյալին կոչ է արվում ահով և դողալով գործել իր փրկությունը, ապա որքան ավելի դուք պետք է իրականացնեք ձեր ծառայությունը մեծագույն ակնածանքով (տե՛ս Փիլիպ. 2.12): Չե՞ք գիտակցում արդյոք, որ դահլիճում նստած հավատացյալի հաճախ հնչող դժգոհությունն այն է, որ իրենց հովիվները կարծես ավելի շատ զբաղված լինեն ծրագրերով, ռազմավարություններով և իրենց հոտի անդամների քանակով, քան Աստծո Խոսքը ուսումնասիրելով, ծածուկ աղոթքներով, աստվածապաշտ կյանքի օրինակ ստեղծելով և Սուրբ Գիրքը մեկնելով: Թանկագի՛ն եղբայրներ, թո՛ղ մեր մասին նման բան չասվի: Թո՛ղ մենք լինենք Եզրասի նման, ով «պատրաստել էր իր սիրտը, որ ՏԻՐՈՋ օրենքը խնդրի և կատարի, և Իսրայելի մեջ սովորեցնի օրենք և դատաստան» (Եզրաս 7.10): Թո՛ղ առաքյալի նման ամեն շեղող հանգամանքի ասենք. «Իսկ մենք աղոթքին և պաշտամունքին հետևենք» (Գործք 6.4):

Աստծո Խոսքի կիրառությունը երկրպագության մեջ

Սուրբ Գիրքը ոչ միայն պետք է անձնապես ուսումնասիրել և քարոզի միջոցով բացատրել, այլև արտահայտել մեր հան-

---

4 Մարգարեության պարգևը դադարել է: Այդուհանդերձ, հորդորները շարունակում են արդիական մնալ եկեղեցում: Մարգարեների խոսքերը հավիտենապես գրված են Սուրբ Գրքի անսխալական խոսքերում: Մենք չպետք է անարգենք այդ մարգարեական խոսքերի ճշգրիտ մեկնությունը և կիրառությունը, նույնիսկ երբ դրանք մերկացնում, հանդիմանում, շտկում և խրատում են մեզ: Այդուհանդերձ, պետք է բոլոր հռչակումները քննենք Սուրբ Գրքի լույսի ներքո՝ հավաստիանալու, որ դրանք ճիշտ են և շինություն են բերում (տե՛ս Ա Թեսաղ. 5.20,21, NASB):

րային երկրպագության մեջ և դրա միջոցով: Սա կատարվում է երեք հիմնական ձևերով՝ Աստծո Խոսքի հանրային ընթերցանություն, Աստծո Խոսքի հանրային մեկնաբանում և Աստծո Խոսքի երգեցողություն:

Այսօր Խոսքի երկար հատվածների հանրային ընթերցանությունը հազվադեպ է: Շատերը կզարմանան, սակայն վաղ Բարեկարգված և Ավետարանական եկեղեցիներում այն հարանվանական երկրպագության կենտրոնական մաս էր: Եվ այդ մոտեցումը հիմնված չէր մեր հոգևոր հայրերի անձնական նախընտրության վրա, այլ կարգադրված է հենց Սուրբ Գրքում: Տիմոթեոսի Առաջին թղթի 3.15-ում Պողոս առաքյալը երկար հրահանգներ է տալիս այն մասին, թե «ինչպես պետք է Աստծո տան մեջ վարվել», և կարգադրում է Խոսքի ընթերցանությունը դարձնել հարանվանական երկրպագության կենտրոնական մաս. «Մինչև որ գամ՝ միտք դի՛ր կարդալուն, հորդորմունքին և վարդապետությանը» (Ա Տիմոթ. 4.13):

Մենք մեր տունն ավազի վրա ենք կառուցում, երբ անտեսում ենք այս կարգադրությունը՝ պատճառաբանելով, թե այն «դանդաղեցնում» է ծառայության ընթացքը, կամ ժամանակակից մարդը կորցրել է ուշադրությամբ լսելու կարողությունը: Մենք չպետք է համաձայնենք կամ հարմարվենք մեր մշակույթի ցածր չափորոշիչներին: Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցու անհամար սխալներից և հերձվածություններից մեկն այն է, որ այն քրիստոնեությունը հարմարեցնում է մշակույթին, որպեսզի հաճելի և ընդունելի լինի: Ի հակադրություն՝ բարեկարգողները հավատարիմ էին մնում Սուրբ Գրքին և կոչ անում իրենց շրջապատող մշակույթներին համապատասխանել դրա բարձր չափորոշիչներին: Հռոմեական կաթոլիկ եկեղեցին միայն ցածրացրել և աղտոտել է քրիստոնեությունը, մինչդեռ բարեկարգված հավատքը մշակույթները բարձրացրել է նոր հոգևոր, ակադեմիական, տնտեսական և

հասարակական բարձունքների: Մենք չպետք է հանդուրժենք այն միտքը, որ համացանցի ձայնային բիթերի այս դարաշրջանի մարդիկ այլևս չեն կարող Աստծո Խոսքի ընթերցանության երկար հատվածներ կամ քսան րոպեից ավելի տևողությամբ քարոզներ լսել: Փոխարենը՝ պետք է սիրով և համբերությամբ ընթերցենք Խոսքն այնքան, մինչև մարդիկ դրանով վերափոխվեն:

Խոսքն ընթերցելուն զուգահեռ անհրաժեշտ է նաև Խոսքի հավատարիմ մեկնությունը աստվածապաշտ առաջնորդների, ուսուցիչների և ավետարանիչների կողմից, ովքեր նվիրված են դրա ուսումնասիրությանը: Սա ևս երկրպագության մի ձև է, որում խոսնակը հռչակում, բացատրում և գովաբանում է Աստծո գործերն ու հատկանիշները: Իր հերթին սա հարանվանության հավատացյալների սրտերի մեջ ավելի մեծ ակնածանք, գնահատանք և սեր է առաջացնում Աստծո հանդեպ: Ժնևի մեծ բարեկարգող Ջոն Կելվինը մեկ անգամ գրել է. «Լավ ուսուցչի նպատակը պետք է լինի մարդկանց աչքերը աշխարհից շրջելը և դեպի Երկինք ուղղելը»[5]: Ճշմարիտ աստվածաշնչյան քարոզչությունը, նախ և առաջ, վերաբերում է կյանքի սկզբունքների փոխանցմանը, որպեսզի հարանվանությունը կարողանա հասնել «լավագույն կյանքին հիմա»: Այն Աստծո մասին գիտելիքի փոխանցումն է, ինչը ծնում է հավատք, երկրպագություն և սրտանց հնազանդություն: Ինչպես Սուրբ Գրքի հանրային ընթերցանությունը, այնպես էլ նման պատմական մոտեցումը քարոզչությանը այսօր հազվագյուտ երևույթ է, և այն շարունակում է մնալ շնորհքի հիմնական միջոցներից մեկը: Որպես քրիստոնյա՝ սա ձեզ համար պետք է առաջնահերթություն լինի: Ինչ գին էլ պահանջվի և ինչ դժվարությամբ էլ հարկավոր լինի անցնել, ձգտե՛ք

---

5 *Կելվինի մեկնությունները* Տիտոս 1.2-ի վերաբերյալ, 21:283.

անդամակցել այնպիսի եկեղեցու, որտեղ առաջնորդներն ու ուսուցիչները նվիրված են Սուրբ Գրքի ուսումնասիրությանը, ովքեր քարոզչությունը և ուսուցչությունը համարում են իրենց կյանքի ծառայությունը, և ում քարոզները գիտելիք են տալիս և շարժառիթ ծառայում՝ հոգով և ճշմարտությամբ երկրպագելու Աստծուն, «որովհետև Հայրն էլ այսպես է ուզում Իր երկրպագողներից» (Հովհ. 4.23):

Ի վերջո, Աստծո Խոսքի ընթերցանության և մեկնության հետ զուգակցվում է Խոսքի երգեցողությունը: Հարանվանական երգեցողությունը երկրպագության քայլ է, որը պետք է ուղղված լինի բացառապես Աստծուն, ինչի արդյունքում շինվում է հարանվանությունը: Աստծուն հաճեցնելու և սուրբերին շինություն տալու համար նման երգեցողությունը պետք է լինի թե՛ աստվածաշնչյան, թե՛ խրատական[6]: Որոշ Բարեկարգված եկեղեցիներ սովորեցնում են, որ ամենաապահով և լավագույն տարբերակը հետևյալն է՝ եկեղեցում երգել միայն այն, ինչ գրված է երգեցողության Աստծո կանոնական ձեռնարկի շրջանակներում, այն է՝ սահմանափակվել սաղմոսներով, մինչդեռ այլ Բարեկարգված եկեղեցիների համար ընդունելի է երգել օրհներգեր, որոնք փոխանցում են Աստծո Խոսքից վերցված վարդապետական ճշմարտություններ, խրատներ, հորդորներ և զգուշացումներ:

Չնայած որ երկու կողմի տեսանկյուններն էլ ամուր են տվյալ հարցի վերաբերյալ՝ երկու կողմերն էլ համաձայն են, որ երգեցողությունը՝ որպես միասնական երկրպագություն,

---

6 «Խրատական» բառը վերցված է հունարեն *«didaskein»* բառից, որը նշանակում է սովորեցնել: Երկրպագության երգերը, որոնք խրատական բնույթ են կրում, ուսուցողական են, տեղեկատվական և կրթական: Դրանք աստվածաշնչյան ճշմարտություն են հաղորդում: Այն, որ երգեցողությունը պետք է խրատական լինի, ապացուցված է Կողոսացիներին ուղղված Պողոսի խոսքերով. «Քրիստոսի Խոսքը բնակվի ձեր մեջ առատապես ամեն իմաստությունով. իրար սովորեցրե՛ք և խրատե՛ք, սաղմոսներով և օրհնություններով և հոգևոր երգերով և շնորհքով օրհներգե՛ք Տիրոջը ձեր սրտերում» (3.16):

Աստծո ժողովրդի համար շնորհքի ճշմարիտ և կարևոր միջոց է:

Շատ գիտնականներ և եկեղեցական պատմաբաններ վիճում են, որ բարեկարգման (ռեֆորմացիայի) կարևոր ճշմարտությունները հասարակ մարդկանց փոխանցվել են ոչ միայն բարեկարգողների քարոզչության շնորհիվ, այլ նաև աստվածաշնչյան օրհներգերի միջոցով, որոնք գրվել և երգվել են եկեղեցում: Պատահական չէ, որ Սուրբ Գրքի օրհներգերը կամ երգարանը՝ Սաղմոսների գիրքը, քրիստոնեության ամենակարևոր վարդապետություններից շատերի ուսումնասիրության առաջնային աղբյուրն է՝ հատկապես, երբ խոսքը Աստծո մասին վարդապետության մասին է: Պողոս առաքյալը Կողոսացիներին ուղղված իր նամակում հաստատում է երկրպագության և Խոսքի միջև գոյություն ունեցող այս կապը. «Քրիստոսի Խոսքը բնակվի ձեր մեջ առատապես ամեն իմաստությունով. իրար սովորեցրե՛ք և խրատե՛ք, սաղմոսներով և օրհնություններով և հոգևոր երգերով և շնորհքով օրհներգե՛ք Տիրոջը ձեր սրտերում» (Կողոս. 3.16):

Աստվածաշնչի վրա հիմնված հույզերը հաճելի նվեր են Աստծուց, իսկ աստվածաշնչյան երկրպագությունը վստահաբար մեր հույզերն Աստծո կամքի համեմատ շարժելու զորություն ունի: Այդուհանդերձ, մեր հուզական արձագանքը երաժշտությանը, ռիթմին կամ օրհներգի բառերին՝ չի խոսում երգի պատշաճ լինելու մասին: Այն պետք է փորձվի Աստծո Խոսքով և հաղորդի Աստծո Խոսքի ճշմարտությունները: Բավարար չէ միայն այն, որ օրհներգը զերծ լինի հերձվածությունից, այն պետք է լցված լինի նաև ճշմարտությամբ: Երբ երաժշտությունը լռում է, իսկ ռիթմը՝ դադարում, մնում է Աստծո այն ճշմարտությունը, որը հաղորդվել է օրհներգի միջոցով:

Սուրբ Գրքի կարևորագույն թեման

Հասկացանք, որ Սուրբ Գիրքը հզոր միջոցն է, որի օգնությամբ մենք ոչ միայն փրկվում ենք[7], այլև՝ սրբագործվում: Այդուհանդերձ, կթերանայինք, եթե չառաջադրեինք ամենակարևոր ճշմարտությունը՝ այն, որ Սուրբ Գրքի կենտրոնական թեման Տեր Հիսուս Քրիստոսի Անձն ու Նրա կատարած փրկագնման աշխատանքն է: Նա է Սուրբ Գրքի ձգողական ուժը և պետք է լինի մեր ընթերցանության, ուսումնասիրության, քարոզչության և երգեցողության սկզբում, կենտրոնում և վերջում:

Չնայած այն բանին, որ Ավետարանի ուղերձը Սուրբ Գրքի մաս է, այն այնքան կարևոր և գերազանց թեմա է, որ պետք է առանձին քննարկել: Շատ քարոզիչներ դարեր շարունակ հաստատել են, որ նույնիսկ Աստվածաշնչի փոշին ոսկու արժեք ունի, և նույնիսկ Աստծո Խոսքի փոքրիկ նշագիրն ու վերնագիրն ավելի մեծ արժեք ունեն, քան այն գրքերը, որոնք գրվել են և դեռ պետք է գրվեն: Այդուհանդերձ, նույնիսկ Սուրբ Գրքում կա մեկ ուղերձ, մեկ ճշմարտություն, որն ավելի բարձր է դասվում, քան մյուսները. «Որովհետև Ես առաջուց այն տվի ձեզ, որ Ես էլ ընդունեցի, թե Քրիստոսը մեր մեղքերի համար մահացավ՝ գրքերի համեմատ: Եվ թե՛ թաղվեց, թե՛ երրորդ օրը հարություն առավ՝ գրքերի համեմատ» (Ա Կորնթ. 15.3,4): Այս հաստատումներում ամփոփված է Աստծո և փրկության ամբողջ ծրագրի ամենամեծ հայտնությունը:

Ավետարանը ոչ միայն «Աստծո զորությունն է՝ փրկելու ամեն հավատացողի», այլև՝ հավատքի մեջ մեր առաջխաղացման և հաստատակամության ամենամեծ խթանը (տե՛ս Հռոմ. 1.16): Պողոս առաքյալը գրում է. «Որովհետև Քրիստո-

---

7 «Եվ որ մանկությունիցդ Սուրբ գրքերը գիտես, որ կարող են քեզ իմաստուն անել փրկության համար՝ այն հավատքի ձեռքով, որ Քրիստոս Հիսուսում է» (Բ Տիմոթ. 3.15):

սի սերը ստիպում է մեզ, որ սա ենք միտք անում՝ եթե մեկն ամենի տեղ մեռավ, ուրեմն ամենը մեռած են: Եվ ամենի համար մեռավ, որ կենդանի լինողները այլևս ոչ թե իրենց անձերի համար կենդանի լինեն, այլ նրա համար, որ իրենց համար մեռավ և հարություն առավ» (Բ Կորնթ. 5.14,15):

Հիսուս Քրիստոսի Ավետարանում նշված են հավատքի բոլոր պատճառները և աճի, տոկունության, ծառայության ու զոհաբերության բոլոր խթանները: Քրիստոսի մեկ առկայծումը բավական է, որ հավատացյալի վերածնված սիրտն անցնի տասը հազար կյանքերի հոգևոր պատերազմների, մարմնի հետ ճակատամարտերի, ներքին փորձությունների, հալածանքների և ֆիզիկական տկարությունների միջով: Ավետարանում պատմվող Քրիստոսի պատկերի հեռավոր առկայծումն էր, որ Մովսեսին ստիպեց թողնել Եգիպտոսը և մեղքի անցողիկ հաճույքները ու տառապել Աստծո ժողովրդի հետ՝ դեմ դուրս գալով աշխարհի ամենահզոր կառավարչին[8]:

Քրիստոսի պատկերի առկայծումն էր, որ դրդեց Պողոսին նվիրվել անխոնջ ծառայությանն ու նահատակվել: Քրիստոսի պատկերի առկայծումն էր, որ զորացրեց Հովհաննես Բունյանին՝ տարիներ անցկացնել ճաղերի ետևում և չհրաժարվել Ավետարանի քարոզչությունից: Քրիստոսի պատկերի առկայծումն էր, որ Վիլյամ Քերիին տարավ Հնդկաստան, Հադսոն Թեյլորին՝ Չինաստան, Ջորջ Մյուլերին՝ Բրիսթոլի որբերի մոտ: Մեջբերենք Եբրայեցիների հեղինակի խոսքերը. «Էլ ի՞նչ ասեմ, որ ժամանակս բավական չէ, որ պատմեմ» այն անհամար սուրբերի մասին, ովքեր դարերի ընթացքում արե-

8 «Հավատքով՝ Մովսեսը երբ որ մեծացավ, չկամեցավ Փարավոնի աղջկա որդի կոչվել: Ավելի լավ համարեց Աստծո ժողովրդի հետ չարչարվել, քան թե միաժամանակ մեղքի զվարճությունն ունենալ. ավելի մեծ հարստություն համարելով Քրիստոսի նախատինքը Եգիպտացիների հարուստ գանձերից. որովհետև աչք դրած մտիկ էր տալիս վարձքի հատուցմանը: Հավատքով թողեց նա Եգիպտոսը՝ չվախենալով թագավորի բարկությունից, որովհետև համբերեց՝ անտեսանելին տեսնողի պես» (Եբր. 11.24-27):

ցին և դիմակայեցին արտասովոր բաների՝ ունենալով մեկ դրդապատճառ՝ այն, որ Քրիստոսը մահացել է մեղավորների համար: Եթե ցանկանում եք միանալ այդ պատվելի խմբին նմանատիպ սխրագործություններով և տոկունությամբ, ապա ամեն բանից ավելի փնտրե՛ք Քրիստոսին Սուրբ Գրքի և աղոթքի մեջ: Ինչպես իմաստունն է ասել՝ իմաստությունը կատարելության է հասնում Քրիստոսում. նա ավելի պատվական է, քան գոհարները, և քո բոլոր ցանկալի բաները նրան չարժեն[9]:

Հարցեր և խորհրդածություններ գլխի վերաբերյալ

1. Ո՞րն է շնորհքի «առաջնային» միջոցը, որն Աստված տվել է հավատացյալին: Ինչո՞ւ այն պետք է համարվի առաջնային կամ հիմքային:

2. Ո՞րն է սուրբգրային այն խոսքը, որը փաստում է Աստծո Խոսքի բացարձակ անհրաժեշտություն լինելը: Ի՞նչ ճշմարտություն է այն հաղորդում:

3. Արդյոք համաձա՞յն եք հետևյալ պնդմանը: Ինչո՞ւ: «Եթե մենք որևէ կերպ հապաղում ենք համաձայնել այն պնդմանը, որ Սուրբ Գիրքը ներշնչված է Աստծո կողմից, անսխալական է և բավարար, ապա երբեք չենք ունենա քրիստոնեական կյանքի ամուր հիմք»:

4. Ի՞նչ է նշանակում հետևյալ պնդումը, և արդյո՞ք համաձայն եք դրան. «Աստվածաշունչը ներշնչված է Աստծո կողմից, սակայն կախարդական գիրք չէ: Դրա խոսքերը և ճշմարտությունները պարզապես դուրս չեն թռչի

9 «Նա պատվական է գոհարներից, և քո բոլոր ցանկալի բաները նրան չարժեն» (Առակ. 3.15):

գրքի էջերից՝ ընթերցողի սրտի և մտքի մեջ: Աստծո Խոսքից օգուտ ստանալու համար մենք պետք է ուսումնասիրենք այն և անենք դա ջանասիրաբար»:

5. Ինչպե՞ս պետք է ուսումնասիրենք Սուրբ Գիրքը: Ուսումնասիրության ի՞նչ գործիք է ներկայացված այս գլխում: Ինչո՞ւ:

6. Համաձայն այս գլխի՝ որքա՞ն կարևոր է այն, որ մենք միանանք տեղի եկեղեցուն և գտնվենք որակավորված առաջնորդների բացատրական քարոզչության ներքո:

7. Որո՞նք են այն երեք առաջնային միջոցները, որոնցով Աստծո Խոսքը հաղորդվում է հանրային երկրպագության մեջ և միջոցով: Ո՞րն է յուրաքանչյուրի նշանակությունը:

8. Ինչո՞ւ պետք է Հիսուս Քրիստոսի Ավետարանը լինի մեր ուսումնասիրության, քարոզչության և երկրպագության կենտրոնում: Բացատրե՛ք, թե ինչու են Քրիստոսը և Նրա Ավետարանը քրիստոնեական կյանքի մեծագույն խթանը:

3

Աղոթք

Դեռ պարզ չէ, թե որն է քրիստոնեական կյանքի ամենաանտեսված կարգը՝ Աստվածաշնչի ամենօրյա ընթերցանությո՞ւնը, թե՞ աղոթքը: Որքան էլ պարզունակ հնչի, այդ բաղադրիչի անտեսումը անհատ հավատացյալի և հավաքական եկեղեցու՝ գրեթե բոլոր հոգևոր ախտերի աղբյուրն է: Թվում է, թե բոլորը միաձայն ընդունում են Խոսքի ու աղոթքի անհրաժեշտությունը, սակայն, նույնկերպ միաձայն ընդունում են նաև, որ անձնապես անտեսում են երկուսն էլ: Թե՛ ծառայողները, և թե՛ աշխարհականները հաճախ են ասում. «Երբևէ չեմ լսել, որ մահվան շեմին եղող հավատացյալը զղջա, որ չափից շատ ժամանակ է հատկացրել Աստծո Խոսքին և աղոթքին»:

Այս ամենը պետք է հանգեցնի կարևոր և ցավոտ հարցին. «Ինչո՞ւ ենք աղոթքն այդքան դժվար բան համարում»: Ակնհայտ պատճառը մեր մարմինն է և մեր համառ ինքնաբավ լինելը: Մեր մարմինն ատում է ծածուկ սենյակի աղոթքը, քանի որ վերջինս մերժում է ինքնաբավությունը, արգելում է փառքը վերցնել սեփական անձի վրա և հիացմունքն ու գովասանքն ուղղում է Աստծուն: Ինչ-որ առումով մեր մարմինը կարող է

ուղղորդել մեզ այն հարցում, թե ինչն է իսկապես կարևոր քրիստոնյայի կյանքում. այն, ինչին մարմինն ամենից շատն է հակառակվում, ամենակարևորն է: Իսկ ինչի՞ն է հակառակվում մեր մարմինը ավելի, քան Սուրբ Գրքի ընթերցանությանը կամ անձնական աղոթքին:

Աղոթքի դեմ մեր պայքարների մեկ այլ պատճառ է մեր պարզ հավատքի բացակայությունը: Աղոթքը հնարավորություն է՝ հրաշագործության մեջ մասնակցություն ունենալու և դրան ականատես լինելու՝ թե ինչպես է Աստված «առատությամբ անում բոլոր բաներից ավելի, քան որ խնդրում ենք և իմանում» (Եփես. 3.20): Ղուկաս 18.1-8-ում Հիսուսը տալիս է հաստատակամ աղոթքին պատասխանելու Աստծո պատրաստակամության Իր մեկնությունը: Նա Իր Խոսքն ավարտում է ամենատխուր լուսաբանումներից մեկով այն մասին, որ մարդիկ հավատքի և աղոթքի հանդեպ նվիրման պակաս ունեն. «Սակայն մարդու Որդին գալիս՝ արդյոք հավատք կգտնի՞ երկրի վրա» (Ղուկաս 18.8):

Թանկագի՛ն եղբայրներ և քույրեր Քրիստոսում, թո՛ղ սա չլինի մեր սերնդի նկարագիրը: Թո՛ղ մենք չլինենք այն մարդիկ, ովքեր չունեն, որովհետև չեն խնդրում (տե՛ս Հակոբ. 4.2): Մի կողմ թողնենք մարմնի կարողությունն ու դրա թերի հնարավորությունները և մեզ ամբողջությամբ ու հաստատակամորեն աղոթքով նվիրենք Աստծուն: Մի՞թե Նա չի խոստացել. «Որովհետև Տիրոջ աչքերը դիտում են ամբողջ երկիրը, որ զորացնի նրանց, որոնց սիրտը ուղիղ է Նրա հետ» (Բ Մնաց. 16.9): Եվ կրկին. «Քո պարիսպների վրա, ո՛վ Երուսաղեմ, պահապաններ եմ դրել. դրանք ամբողջ օրը և ամբողջ գիշերը բնավ չպիտի լռեն. դուք, ո՛վ Տիրոջը հիշողներ, մի՛ լռեք, և Նրան դադար մի՛ տվեք, մինչև որ Նա հաստատի, և մինչև որ Նա Երուսաղեմը օրհնություն շինի երկրում» (Եսայի 62.6,7): Որքան ավելի քիչ վստահենք մեր մարմնին, և որքան ավելի

շատ մեզ աղոթքով գցենք Աստծո վրա, այնքան ավելի կտեսնենք Նրա հրաշագործ զորությունը մեր մեջ և մեր միջոցով: Նման խոստումների առկայության պարագայում ինչպե՞ս կարող ենք հուսալքվել: Ինչպե՞ս կարող ենք վեր չկենալ և առաջ չշարժվել:

Հետևելով Քրիստոսի օրինակին

Մեր ինքնաբավության անմտությունը բացահայտելու համար բավական է միայն, որ ինքներս մեզ համեմատենք կատարյալ մարդու՝ Աստված-Մարդու՝ Հիսուս Քրիստոսի հետ: Չենք չափազանցնի, եթե ասենք, որ Նա աղոթքի Մարդ էր: Նրա ծառայության երեք տարիները վիճելիորեն ամենազբաղվածը, ամենահոգնեցուցիչը և ամենախստապահանջն էին երբևէ գրի առնվածներից, և Նա գերազանց էր՝ որպես աղոթքի Մարդ:

Շատերն են ասում, որ եթե Մարկոսի Ավետարանը ճիշտ ընթերցենք, ապա ընդամենը մի քանի էջ կարդալուց հետո կհոգնենք: Այն նման է ակնթարթային նկարների շարքի, որոնցում պատկերված է, թե ինչպես է Քրիստոսը ջանում կատարել Իր Հոր կամքը: Առաջին գլխում մի քանի անգամ հանդիպում ենք «շուտով» բառին՝ Քրիստոսի գործողությունների վերաբերյալ: Շուտով Նա դուրս եկավ մկրտության ջրից (խոսք 10), շուտով Հոգին Նրան անապատ տարավ (խոսք 12), շուտով Նա կանչեց Հովհաննեսին և Հակոբոսին (խոսք 20), շուտով Շաբաթ օրը Նա ժողովարան մտավ և սովորեցրեց (խոսք 21), շուտով ժողովարանից դուրս գալով՝ եկավ Սիմոնի և Անդրեասի տուն (խոսք 29), շուտով Նրան ասացին, որ Սիմոնի զոքանչը հիվանդ է, և Նա բժշկեց նրան (խոսք 30,31): Այնուհետև նույն օրվա մասին Մարկոսը գրում է. «Եվ երբ որ իրիկուն եղավ, արեգակը մայր մտնելիս, բոլոր հի-

վանդներին և դիվահարներին Նրա մոտ բերին: Եվ ամբողջ քաղաքը ժողովված էր դռան առջև: Եվ շատ կերպ-կերպ ցավերով հիվանդների բժշկեց և շատ դևեր հանեց: Եվ թույլ չէր տալիս դևերին, որ խոսեն, որովհետև գիտեին Նրան» (խոսքեր 32-34):

Քրիստոսի ամբողջ օրն ու երեկոն նվիրված էր Իր Հոր կամքը կատարելուն և Իր ժողովրդի կարիքները հոգալուն: Մենք նույնիսկ չգիտենք՝ արդյո՞ք այդ գիշեր Նա քնեց, սակայն գիտենք, որ «Լուսաձագին՝ առավոտ կանուխ, վեր կացավ, դուրս եկավ, գնաց մի անապատ տեղ և այնտեղ աղոթք էր անում» (խոսք 35): Կարևոր է նշել, որ այս *Խոսքը չպետք է* օգտագործվի, որպես ապացույց այն բանի, թե քունը կարելի է անտեսել կամ հանգստից հրաժարվել. դրանով պետք է միայն մատնանշվի, որ Հիսուսը գիտակցում էր աղոթքի բացարձակ անհրաժեշտությունը:

Քրիստոսի նվիրումն աղոթքին՝ առավել հաստատվում է Ղուկասի Ավետարանում և Քրիստոսի աղոթքի կյանքի մասին բազում վկայակոչումներում: Նա աղոթեց իր մկրտության ժամանակ (տե՛ս Ղուկ. 3.21): Նա «դուրս եկավ և գնաց անապատ տեղ»՝ աղոթելու, երբ մարդկանց ամբոխը Նրան էր որոնում (4.43): Իր հագեցած ծառայության մեջ Նա «քաշվում էր անապատ տեղեր և աղոթք էր անում» (5.15,16): Մինչ կընտրեր Իր աշակերտներին՝ «ելավ սարը աղոթք անելու և ամբողջ գիշերն անցկացրեց՝ աղոթք անելով Աստծուն» (6.12): Նա «առանձին աղոթք արեց»՝ մինչև Իր աշակերտներին կասեր գալիք մահվան մասին (9.18-22):

Քրիստոսի աղոթքի կյանքի մասին այս վկայակոչումները գագաթնակետին են հասնում, երբ Ղուկասի Ավետարանում ասվում է, որ «Նա մի տեղ աղոթք էր անում, և երբ որ դադարեց, Իր աշակերտներից մեկն ասաց Նրան. «Տե՛ր, սովո-

րեցրո՛ւ մեզ աղոթք անել…»» (Ղուկաս 11.1): Պատկերացնո՞ւմ եք: Որևէ տեղ գրված չէ, որ աշակերտները խնդրեցին Հիսուսին սովորեցնել իրենց ջրերի վրայով քայլել, հիվանդներին բժշկել, մահացածներին հարություն տալ կամ քարոզել, սակայն այդ մի բանը խնդրեցին. «Սովորեցրո՛ւ մեզ աղոթել»: Կարո՞ղ է պատահել, որ Քրիստոսի մեջ ամենատպավորիչ կամ ապշեցնող բանը Նրա աղոթքի կյանքն էր: Նրա հաղորդությունն Աստծո հետ մի բան էր, որ աշակերտները նախկինում երբևէ չէին տեսել որևէ մարդու կյանքում և ցանկանում էին իմանալ՝ ինչպե՞ս աղոթեն Նրա նման:

Իհարկե, մենք պետք է ձգտենք ամեն առումով նմանվել Քրիստոսին մեր բնավորությամբ և ծառայությամբ: Սակայն բնավորության և ծառայության հարցերում ձգտումները թող պատճառ չդառնան, որ անտեսենք Քրիստոսի նվիրման կամ աղոթքի կյանքը նմանակելը. «Որովհետև նրանում է բնակված Աստվածության ամեն լիությունը մարմնապես» (Կողոս. 2.9): Նա իսկական Մարդ էր, և որպես Մարդ՝ Նա մեր օրինակն է[1]: Նա աղոթքով, Սուրբ Հոգու օգնությամբ, Հորից ստանում էր ուղղորդում և կարողություն: Որքա՜ն ավելի մենք պետք է գիտակցենք նույն կարիքը և նվիրենք մեզ աղոթքին:

Սովորենք Քրիստոսից

Ինչ վերաբերում է աղոթել սովորելուն և աղոթքի բովանդակությանը, այս հարցում երկու ծայրահեղություն կա: Մի դեպքում կան մարդիկ, ովքեր արհամարհում կամ անտեսում են Սուրբ Գրքի ուսմունքները և աղոթում են՝ ըստ նրա, ինչն իրենց ճիշտ է թվում, կամ՝ ըստ իրենց հույզերով փոխանցված տարբեր ազդակների: Եվ չնայած այն բանին, որ պնդում

1 Ա Տիմոթ. 2.5-ում Պողոս առաքյալը Աստծո Որդուն կոչում է «Քրիստոս Հիսուս Մարդ»: Ա Կորնթ. 11.1-ում նա գրում է. «Ինձ նմանվող եղեք, ինչպես ես էլ՝ Քրիստոսին»:

են, թե առաջնորդվում են Սուրբ Հոգով, հաճախ մեղանչում են նրանով, որ աղոթում են Հոգու՝ Սուրբ Գրքով բացահայտված կամքին հակառակ: Մյուս ծայրահեղությունն այն է, որ կան մարդիկ, ովքեր պարծենում են բացարձակապես աստվածաշնչյան աղոթքներով, քանի որ իրենց աղոթքի կյանքը բաղկացած է պարզապես սուրբգրային աղոթքներն ու խոստումներն Աստծո համար ընթերցելուց: Չափի մեջ կիրառելու պարագայում սա կարող է շինություն բերել, սակայն Սուրբ Գրքի ուսմունքը չի արգելում կամ հետ չի պահում մեր առանձնահատուկ աղոթքներից, որոնք հիմնված են Աստծո Խոսքի վրա և առաջնորդված են դրանով: Եթե դուրս թողնեինք աղոթքի բոլոր տեսակները՝ բացի Սուրբ Գիրքը Աստծո համար ընթերցելու տարբերակից, ապա պետք է բացառեինք նաև Խոսքի մեկնությունը քարոզչության միջոցով և թողնեինք միայն Աստվածաշնչի հանրային ընթերցանությունը:

Ի հակադրություն վերոնշյալ ծայրահեղությունների՝ եկեղեցու պատմության ամբողջ ընթացքում աստվածաշնչյան բարեպաշտ սուրբերը ջանացել են նորոգել իրենց մտքերը՝ Քրիստոսի միտքը զարգացնել իրենցում՝ Սուրբ Գիրքը սերտելով: Հավատարիմ մնալով այս աստվածաշնչյան կարգին՝ մենք պետք է ուսումնասիրենք Աստծո բոլոր ցուցումները, որոնք գրված են Աստծո Խոսքում, աճենք Աստծո Անձի և գործերի ճանաչողության, Քրիստոսում՝ Աստծո առջև մեր ով լինելու հասկացողության մեջ, ինչպես նաև հասունանանք Սուրբ Գրքով բացահայտված Աստծո կամքի և խոստումների զանազանության հարցում: Ավելին՝ մենք պետք է նվիրենք մեզ աղոթքի մասին վարդապետության ուսումնասիրությանը և խորհենք Աստվածաշնչում գրված աղոթքների շուրջ՝ այնպես, որ «դրանք մտածենք, դրանցում կենանք», որպեսզի մեր «առաջադիմությունը [առաջադիմությունն աստվածաշնչյան աղոթքի մեջ] ամենին հայտնի լինի» (Ա Տիմոթ. 4.15):

Սուրբ Գիրքը լի է աղոթքների օրինակներով, որոնցից կարող ենք սովորել, սակայն դրանցից մեկը վեր է և առանձնանում է մյուսներից: Ղուկասի 11.1-ում աշակերտները խնդրում են Հիսուսին. «Սովորեցրո՛ւ մեզ աղոթել»: Ի պատասխան՝ Հիսուսը սովորեցնում է նրանց այն աղոթքը, որը հայտնի է որպես «Տերունական աղոթք»: Ինչպես Մովսեսն է ասել վառվող մորենու մասին, մենք պետք է «դառնանք և տեսնենք այդ մեծ տեսարանը» (Ելից 3.3):

Ավետարանականները հաճախ են խուսափում «Տերունական աղոթքը» որպես աղոթքի օրինակ գործածելուց, քանի որ այն սխալ կերպով գործածվել է հռոմեական կաթոլիկների կողմից: Այդուհանդերձ, մենք չենք կարող արդարացնել այդ աղոթքը չկիրառելը նրանով, որ ինչ-որ մեկը սխալ է գործածել այն: Սուրբ Գրքում նշվածը զարմանահրաշ փաստ է, որ մեկ անգամ, երբ Հիսուսին խնդրեցին աղոթել սովորեցնել, Նա ուղղորդեց դեպի «Տերունական աղոթքը».

> «Արդ, դուք այսպես աղոթք արե՛ք. «Մեր Հա՛յր, որ Երկնքում ես. Սուրբ լինի Քո անունը.
>
> Գա Քո Արքայությունը, լինի Քո կամքը՝ ինչպես երկնքում, այնպես էլ երկրի վրա:
>
> Մեր ամեն օրվա հացը տուր մեզ այսօր:
>
> Եվ թող մեզ մեր պարտքերը, ինչպես մենք էլ թողնում ենք մեր պարտականներին:
>
> Եվ մի՛ տար մեզ փորձության, այլ ազատի՛ր մեզ չարից. որովհետև Քոնն է թագավորությունը և զորությունը և փառքը հավիտյանս. ամե՛ն»»:
>
> – Մատթեոս 6.9-13

Առաջին թանկարժեք քարը, որը մեզ տրված է այս աղոթքում, պատշաճ վերաբերմունքն է աղոթքի նկատմամբ՝ հավասարակշռությունը մտերմության և ակնածանքի միջև: Աստված մեզ սիրող Հայրն է, Ում հետ կատարելապես հաշտվել ենք ու կարող ենք ազատ զրուցել՝ առանց դատապարտության վախի: Սակայն պետք է միշտ հիշենք, որ մեր Հայրը Երկնքի Թագավորն է, բոլորի Տերը և արժանի է մեր մեծագույն ակնածանքին: Աստվածաշնչի շատ ուսուցիչներ ճիշտ շեշտադրում են արել «Աբբա Հայր» արտահայտության վրա: Պողոսը Հռոմի հավատացյալներին խրախուսում է. «Որովհետև դուք ծառայության հոգին չառաք, որ դարձյալ վախենաք. այլ՝ որդեգրության հոգին առաք, որով աղաղակում ենք՝ Աբբա, Հա՛յր» (Հռոմ. 8.15): Եվ նույնը գրում է Գաղատիայի եկեղեցուն. «Եվ որովհետև դուք որդիներ եք, Աստված Իր Որդու Հոգին ուղարկեց ձեր սրտերի մեջ, որ աղաղակում է Աբբա, Հա՛յր» (Գաղատ. 4.6): Այս խոսքերը վստահաբար աղոթքի մեծ քաջալերանք են մեզ համար, քանի որ հաստատում են այն, որ մենք Աստծո հետ ունենք մտերիմ, հայրական-որդիական հարաբերություն:

Այդուհանդերձ, այն տարածված ուսմունքը, թե արամեերեն «Աբբա» արտահայտության հայերեն համարժեքը «հայրիկն» է, անհիմն է և վնասաբեր: Մենք պետք է հասկանանք, որ առաջին դարի մերձավորարևելյան համատեքստում «աբբա» բառը հստակ հաղորդում է քաղցրություն և մտերմություն՝ առանց նվազեցնելու հատուկ ակնածանքը հայր-որդի հարաբերություններին: Հայերեն «հայրիկ» բառի կիրառումը բոլորովին պատշաճ չէ այդ համատեքստում, քանի որ այն չի հաղորդում պատշաճ ակնածանք Իսրայելի Սուրբին մոտենալիս, Ով ասել է. «...Ինձ մոտեցողներով պիտի սրբվեմ, և ամբողջ ժողովրդի առջև պիտի փառավորվեմ...» (Ղևտ. 10.3):

Երկրորդ թանկարժեք քարը, որը կարելի է տեսնել այս

աղոթքի մեջ, նման է բազմակողմանի ադամանդի. դրանում երեք առանձին խնդրանքներ են արտահայտված, որոնք բարդ կերպով փոխկապակցված են: Այդ խնդրանքները պետք է լինեն մեզ կառավարող ձգտումները և կազմեն մեր աղոթքների մեծ մասը: Դրանք պետք է աղոթել թե՛ անհատ քրիստոնյայի անունից, թե՛ եկեղեցու անունից՝ ընդհանուր առմամբ, և թե՛ ամբողջ մարդկության անունից: Առաջին խնդրանքով՝ «Սուրբ լինի Քո անունը», մենք աղոթում ենք, որ Աստծո անունը ճանաչվի որպես առանձին և զատված անուն, որը վեր է մյուս անուններից, և համապատասխան պատիվ տրվի Նրան: Դրանով մեր և եկեղեցու համար Աստծուց խնդրում ենք, որ կարողանանք աճել Նրան ուղղված մեծարանքի և նվիրման մեջ, որպեսզի Նա մեր սրտերում լիովին առանձին տեղ զբաղեցնի, որը վեր կլինի մյուս բոլոր սերերից՝ մրցակցությունից դուրս: Անհավատ աշխարհի համար աղոթում ենք, որ Ավետարանը տարածվի, ազգերից հեռանա հոգևոր կուրությունը և նրանց նոր սիրտ տրվի, որպեսզի մեծարեն Աստծո Անձն ու կամքը՝ ամեն բանից ավելի:

Երկրորդ խնդրանքը՝ «Գա Քո Արքայությունը», այս արտահայտության միջոցով մենք խնդրում ենք Աստծուց, որ Նրա գերիշխան և օրինավոր կամքը դառնա մեր անհատականության և եկեղեցու միասնաբար աճող իրականությունը, որպեսզի մեզ լիովին հանձնենք Նրան՝ մեր սիրտը, շունչը, միտքը և կարողությունը, որ Նա թագավորների Թագավոր ճանաչվի մեր կյանքի ամեն ակնթարթի, բնագավառի և մանրուքի մեջ: Անհավատ աշխարհի համար աղոթում ենք, որ այն դադարի պատերազմել Աստծո դեմ և ընդունի ամեն անձ, հաստատություն և աշխատանք ղեկավարելու Նրա իրավունքը, որպեսզի հասարակության, կառավարության, մշակույթի և գիտության ամեն բնագավառ Տեր ընդունի Նրան և թույլ տա, որ Աստծո գերիշխան իրավունքը ղեկավարի:

Երրորդ խնդրանքով՝ «Լինի Քո կամքը՝ ինչպես երկնքում, այնպես էլ երկրի վրա», Աստծուց խնդրում ենք, որ մեր ներքին ենթակայությունը Նրա տիրակալությանը՝ արտահայտված լինի արտաքին, ակտիվ հնազանդությամբ և ծառայությամբ, որպեսզի կարողանանք երկրի վրա Նրա առջև ապրել այնպես, ինչպես մեկ օր կապրենք Երկնքում: Ինչ վերաբերում է անհավատ աշխարհին, ապա աղոթում ենք, որ Ավետարանն այնպես տարածվի, որ «բոլոր ազգերը, ցեղերը, ժողովուրդներն ու լեզուները» հաշտվեն Աստծո հետ և պատրաստակամորեն ու ուրախությամբ հնազանդվեն թագավորների Թագավորին և տերերի Տիրոջը (տե՛ս Հայտն. 7.9):

Այս երեք խնդրանքները Քրիստոսի սրտի կամ ձգտումների բացահայտումն են. հետևաբար, դրանք պետք է լինեն մեր կյանքերի կենտրոնական ձգտումը և մեր աղոթքների առանցքը: Որպես Աստծո ժողովուրդ՝ մենք ունենք մեծ խնդիր և ուզում ենք, որ այն լուծված լինի. որ սուրբ լինի Նրա անունը, գա Նրա Արքայությունը, և կատարված լինի Նրա կամքը մեզանում, եկեղեցում և ամբողջ երկրագնդի վրա: Այլ ցանկություն կամ կարիք՝ որքան էլ հիմնավոր լինի, մնում է երկրորդական: Նույնիսկ «Տերունական աղոթքի» մյուս խնդրանքները պետք է ընկալվեն այդ մեկ խնդրի համատեքստում:

Ամենօրյա հացի, փորձությանը դիմակայելու կարողության, եկեղեցու միաբանության մասին խնդրանքները նրա համար են, որ կարողանանք ավելի մեծ կենտրոնացմամբ և արդյունավետությամբ գործել՝ Տիրոջ անունը պատվելու, Նրա Արքայությունը տարածելու և Նրա կամքը կատարելու ուղղությամբ: Կարող ենք վստահ լինել, որ Աստված կպատվի այդպիսի աղոթքը:

«Տերունական աղոթքի» հետ մեկտեղ Սուրբ Գրքում կան անհամար աղոթքներ՝ ընդհանուր սրբագործման, Սուրբ Գիրքը հասկանալու համար լուսավորվելու և քրիստոնեական

կյանքում ուղղորդում ու զորություն ստանալու վերաբերյալ: Դրանց մեկ տասներորդին նույնիսկ համառոտ անդրադարձ կատարելու համար հարկավոր կլիներ մի քանի հատոր գրել: Այդուհանդերձ, դրանք ձեզ են սպասում Սուրբ Գրքում: Իսկ ինչ պահանջվում է ձեզնից, պատրաստակամությունն է, որն արտահայտվում է ջանասիրաբար սերտելով:

Անձնական և միաբան աղոթքներ

Կա աղոթքի երկու կարևոր համատեքստ, որոնք հիմքային են քրիստոնյայի աճի և հասունության համար: Առաջինը՝ անձնական կամ ծածուկ աղոթքն է: Այն ներառում է անձնական երկրպագությունը, շնորհակալությունը, հաղորդությունը և Աստվածաշնչի վրա հիմնված բոլոր խնդրվածքների բարձրաձայնումը: Անձնական աղոթքը մեծ կարևորություն ունի Սուրբ Գրքի սերտողության մեջ, քանի որ մենք անընդմեջ ունենք Հոգու օգնության կարիքը: Աստծո Հոգին է, որ լուսավորում է մեզ՝ հասկանալու Աստծո Խոսքը[2], և զորացնում է՝ հնազանդվելու համար[3]: Բացի այդ՝ անձնական աղոթքն ու հաղորդությունը պաշտպանում են մեզ հավատքի այն տեսակից, որն ամբողջովին հիմնված է ուղեղի, բանականության կամ ակադեմիական կարողությունների վրա՝ մինչդեռ պետք է լինի վերափոխող, հարաբերությունների վրա հիմնված և գործնական:

Մշտապես պետք է հիշենք, որ ճշմարիտ քրիստոնեությունն ավելին է, քան հեղինակավոր ճշմարտությունը, որը հայտնի է դառնում Աստծո կողմից ներշնչված, անսխալական և անթերի Գրքի միջոցով: Այն նաև անձնական, վերափոխող և փոխադարձ հարաբերություն է Աստծո հետ, Ով բացահայտվում է այդ Գրքի մեջ:

---

2 Ա Կորնթ. 2.12, Ա Հովհ. 2.20,27, Եփես. 1.15-19

3 Եփես. 3.14-16, Կողոս. 1.29

Մեր անձնական կամ ծածուկ աղոթքի կյանքին զուգահեռ պետք է մասնակցենք նաև եկեղեցական կամ միաբան աղոթքներին: Երուսաղեմի քարե տաճարի վերաբերյալ Հիսուսն ասաց. «Գրված է՝ Իմ տունն աղոթքի տուն պիտի լինի»[4]: Որքան ավելի պետք է կիրառվի Եսայու գրքի այս մեջբերումը Քրիստոսի հոգևոր տաճարում՝ եկեղեցում[5]: Գործք առաքելոց գրքում տեսնում ենք, որ վաղ եկեղեցին նվիրված էր միաբան աղոթքներին: Ղուկասը գրում է. «Եվ միշտ հետևում էին առաքյալների վարդապետությանը և հաղորդությանը և հացը կտրելուն և աղոթքներին» (Գործք 2.42):

Շատ եկեղեցիներում այսօր միաբան աղոթքների ոլորտը տուժում է Սուրբ Գրքի հանրային ընթերցանությունն անտեսելու պատճառով: Կիրառվելու դեպքում էլ հաճախ քիչ է տարբերվում քաղաքային հավաքույթից, որտեղ ժամանակի մեծ մասն անցկացվում է՝ լուրեր փոխանակելով կամ, նույնիսկ, բամբասելով, ինչն ընդմիջվում է մի քանի րոպե տևողությամբ ընդհանուր աղոթքով: Հաճախ է պատահում է նաև, որ եկեղեցու միաբան աղոթքը հիմնականում կենտրոնացած է լինում հարանվանության ֆիզիկական կարիքների վրա, և լիովին անտեսվում են Արքայության առավել մեծ կարիքները, որոնք նշված են «Տերունական աղոթքի» մեջ:

Տեղի հարանվանությունում միաբան կամ հանրային աղոթքի ճիշտ տեղը վերականգնելու համար առաջնորդները պետք է ղեկն իրենց ձեռքը վերցնեն: Ոչ միայն պետք է ժամանակ հատկացնեն աղոթքին ու ցուցումներ տան աղոթքի կարևորության մասին, այլև սովորեցնեն եկեղեցուն ինչպես աղոթել աստվածաշնչյան հիմունքներով և ինչպես շտկել Աստվածաշնչին հակասող վերաբերմունքն ու կարգը, որով պատված են միաբան աղոթքի հավաքույթները: Պետք է

4 Ղուկ. 19.46, Եսայի 56.7

5 Ա Կորնթ. 3.16,17, 6.19, Բ Կորնթ. 6.16, Եփես. 2.21

նշել, որ աղոթքի ճիշտ դիրքի վերականգնումը հարանվանությունում գրեթե անհնար է, քանի դեռ առաջնորդները (հատկապես՝ արևմուտքում) շարունակում են առաջ տանել եկեղեցական հավաքույթները՝ որպես դարձի չեկածների մարմնական քմահաճույքների մատակարարմանը ծառայող և հասունություն չունեցողներին զբաղեցնող արարողակարգ: Թո՛ղ որ Աստված բարձրացնի այնպիսի առաջնորդների, ովքեր առաջին դարի առաքյալների նման հանդիսավոր համոզվածությամբ կհռչակեն. «Իսկ մենք աղոթքին և Խոսքի պաշտամունքին հետևենք» (Գործք 6.4), և կառաջնորդեն եկեղեցուն նույնն անել:

Հարցեր և խորհրդածություններ գլխի վերաբերյալ

1. Ո՞րն է ձեր կարծիքը պնդման վերաբերյալ. «Թե՛ ծառայողները, և թե՛ աշխարհականները հաճախ են ասում. «Երբևէ չեմ լսել, որ մահվան շեմին եղող հավատացյալը զղջա, որ չափից շատ ժամանակ է հատկացրել Աստծո Խոսքին և աղոթքին»»: Ինչպե՞ս կարող է այս պնդումը կիրառական լինել ձեր կյանքում:

2. Որո՞նք են երկու հիմնական գործոնները, որոնց պատճառով աղոթքը դժվար է թվում մեզ:

3. Ինչպե՞ս Հիսուսն Իր կյանքով ցույց տվեց, որ Ինքն աղոթքի Մարդ է: Ինչպե՞ս պետք է հետևենք Նրա օրինակին:

4. Որո՞նք են երկու ծայրահեղությունները, որոնցից պետք է խուսափենք, երբ սովորում ենք աղոթել աստվածաշնչյան հիմունքներով: Ինչպե՞ս էին եկեղեցու պատ-

մության ընթացքում աստվածաշնչյան բարեպաշտ սուրբերը սովորում աղոթել:

5. Ինչո՞ւ պետք է «Տերունական աղոթքը» հիմքային համարենք աստվածաշնչյան հիմունքներով աղոթքի մեր պատկերացման մեջ:

6. Համառոտ բացատրե՛ք «Տերունական աղոթքի» մեջ հիշատակված արտահայտություններից յուրաքանչյուրի կարևորությունը:

7. Բնութագրե՛ք անձնական կամ ծածուկ աղոթքը և դրա կարևորությունը:

8. Ի՞նչ տեղ է զբաղեցրել միաբան, հանրային աղոթքը վաղ եկեղեցու կյանքում: Ի՞նչ պետք է անենք այդ կարգն այսօրվա եկեղեցում վերականգնելու համար:

4

Ապաշխարություն և խոստովանություն

Մեր հոգևոր հայրերը հազվադեպ են առանձնացրել ապաշխարությունը խոստովանությունից՝ որպես շնորհքի միջոց, քանի որ դրանք համարվել են աղոթքի հիմնական տարրեր: Այլ կերպ ասած՝ աղոթքի մասին որպես շնորհքի միջոց խոսելիս, ըստ էության, նկատի են առնվել նաև ապաշխարությունը և խոստովանությունը: Այնուամենայնիվ, քանի որ ժամանակակից եկեղեցում այդչափ անտեսված են ապաշխարությունն ու խոստովանությունը, հարկ եմ համարում դրանց մասին գրել առանձնացված՝ որպես շնորհքի միջոցներ:

Ժամանակակից մշակույթի և մեծապես ավետարանական ուղղվածության մեջ ապաշխարությունը և խոստովանությունը դիտարկում են բացասաբար կամ, առնվազն, որպես անհրաժեշտ չարիք: Ժամանակակից հոգեբանությունը սովորեցրել է ամեն գնով պաշտպանել մեր «ես»-ը, նույնիսկ եթե դրա համար ստիպված ենք հերքել իրականությունը կամ ստել թե՛ միմյանց, թե՛ ինքներս մեզ: Իրավիճակը վատթարացնում

է այն, որ ավետարանական քարոզչության մեծ մասը կարծես այնպես է նախագծված, որ քարտերը չեն բացվում, և Աստծո Խոսքի լույսով չեն բացահայտում մեր սխալները ու մեզ անհարմար դրության մեջ չեն դնում: Մենք մեծ վճռականությամբ պահպանում ենք «Ես լավ եմ... Դու լավ ես» ստատուս քվոն, նույնիսկ՝ երբ փաստերը հակառակն են խոսում: Արդյունքում մեր խղճմտանքը տանջվում է մեղքի զգացումից, մեր խաղաղությունը գերակայվում է Աստծուց օտարանալու խորը և համակող վերապրումով, իսկ գրեթե հավերժական պարտությունը կուլ է տալիս մեր հաղթանակը:

Ո՞րն է քրիստոնեությունը պաշարած այս հաճախ հանդիպող ախտի բուժումը: Ինչպես հաճախ պատահում է, մեզ անհրաժեշտ է հենց այն դեղորայքը, որից խուսափում են՝ ապաշխարություն և խոստովանություն: Աշխարհի, մարմնականի և չխրատվելու տեսանկյունից՝ ապաշխարությունը և խոստովանությունը ստորացուցիչ ու քայքայիչ են: Իսկ Աստվածաշնչի տեսանկյունից՝ դրանք նվեր են Աստծուց՝ որպես շնորհքի միջոց, որը տանում է վերականգնման, խաղաղության և ուրախության:

Եթե ցանկանում ենք քայլել Քրիստոսի հետ այն վստահությամբ և ուրախությամբ, որը Նա է կամենում մեզ համար, ապա պետք է շրջվենք աշխարհի գաղափարախոսություններից և ընդունենք այն բուժումը, որն ամփոփված է Սուրբ Գրքում: Աշխարհի և Խոսքի՝ միմյանց հակադրվող դեղամիջոցները հնարավոր չէ համատեղել. դա կվնասի հիվանդին: Մենք պետք է մերժենք աշխարհի բուժումները, որոնք մեզ ստիպում են պարզապես քողարկել մեղքի թարախակալող վերքը, և ընդունենք Խոսքի բուժումը, որը կարգադրում է մեզ հեռացնել քոսը և մաքրել վերքը:

Ապաշխարություն

Նոր կտակարանում «ապաշխարել» բառն ամենից հաճախ թարգմանված է հունարեն *«metanoéo»* բայից՝ կազմված է *«noéo»* (ընկալել, հասկանալ) բայից և *«meta»* նախածանցից, որը նշանակում է փոփոխություն: Ուստի, ապաշխարությունը ներառում է արմատական փոփոխություն իրողությունների և իրականության ընկալման մեջ: Սուրբ Գրքում մտքի այդպիսի փոփոխությունը երբևէ չի սահմանափակվում ինտելեկտով, այլ՝ հավասարապես կտրուկ ազդում է հույզերի և կամքի վրա:

Կա եբրայերեն բառ՝ *«nacham»,* որն օգնում է առավել լավ հասկանալ, թե ինչ է ապաշխարությունը: Այդ բառի արմատը կրում է «խորը շնչել» իմաստը՝ փոխանցելով մարդու զգացմունքների, օրինակ՝ վիշտ, ափսոսանք կամ զղջում[1] ֆիզիկական արտահայտումը: Ուստի, աստվածաշնչյան ապաշխարությունը ոչ միայն ներառում է մտքի փոփոխությունը մեղքի վերաբերյալ, այլև՝ անկեղծ վիշտ մեղքի պատճառով:

Մեր մեղավորության և մեղքի մասին ճշմարիտ գիտակցումն առաջացնում է անկեղծ վշտի, ամոթի ու նույնիսկ առողջ ատելության կամ զզվանքի զգացում՝ մեր մեղքի կամ մարմնական բնույթի նկատմամբ: Գրագիր Եզրասն ասում է, որ Իսրայելի մեղքերի պատճառով «ամաչում է և չի համարձակվում բարձրացնել» իր երեսը դեպի Աստված: Երեմիա մարգարեն աղաղակում է. «Մենք պառկում ենք մեր ամոթով, և մեր անարգանքը ծածկում է մեզ. որովհետև մեր Տեր Աստծո դեմ մեղանչեցինք՝ մենք և մեր հայրերը՝ մեր մանկությունից մինչև այսօր: Եվ չլսեցինք մեր Տեր Աստծո ձայնին» (Երեմիա 3.25): Եզեկիել մարգարեն նույնիսկ այնքան համարձակ գտնվեց, որ հռչակեց, թե երբ անհնազանդ Իսրայելը վերջա-

1 *Հին կտակարանի աստվածաբանական աշխատանքային գրքեր*, R. Laird Harris, Gleason L. Archer, Jr., Bruce K. Waltke (Chicago: Moody, 1980), 2:570.

պես կգիտակցի Տիրոջ դեմ իր գործած մեղքի սարսափելի բնույթը, կզզվի ինքն իրենից՝ այն բոլոր չար բաների համար, որ գործել է (Եզեկ. 20.43): Ի վերջո, Հռոմի հավատացյալներին գրելով՝ Պողոս առաքյալը նշում է, որ նրանք դեռևս ամաչում էին այն բաների համար, որ արել էին մինչև դարձի գալը (տես Հռոմ. 6.21): Նմանատիպ խոսակցությունները կարծես տեղին չլինեն այնպիսի աշխարհում և ավետարանական համայնքում, որը ողողված է ինքնարժևորման մասին հոգեբանությամբ: Այնուամենայնիվ, վիշտը, ամոթը և ինքնատելությունը աստվածաշնչյան ճշմարտություններ են, որոնք երկու Կտակարաններում էլ անկեղծ ապաշխարության կարևոր մաս են կազմում:

Ապաշխարությունը հասկանալու համար պետք է դիտարկենք երկու տեսանկյունից՝ ապաշխարություն դեպի փրկություն՝ մեր դարձի գալու պահին, և շարունակական ապաշխարություն՝ դեպի սրբագործում, մեր ամբողջ քրիստոնեական կյանքի ընթացքում: Դարձի գալու պահից Սուրբ Հոգին վերածնում է մեր սրտերը, լուսավորում է մեր մտքերը և ի հայտ է բերում մեր սխալներն ու մեղքերը՝ բացահայտելով աստվածային ճշմարտությունը: Այս աստվածային աշխատանքի արդյունքում փոխվում են մեր մտքերը և արմատականորեն վերափոխվում է իրականության հանդեպ մեր ընկալումը՝ հատկապես Աստծո, ինքներս մեր, մեղքի և փրկության վերաբերյալ: Անհավատությունից և ինքնավարությունից մենք դառնում ենք դեպի հավատքը և հնազանդությունն Աստծո կամքին: Դարձի գալու պահից Սուրբ Հոգին մեր մեջ շարունակում է ապաշխարության աշխատանքը՝ բացահայտելով մեզ համար աստվածային ճշմարտությունը, որպեսզի այդ ահագնացող լույսի մեջ ավելի ու ավելի պարզ տեսնենք Աստծո բնավորությունը և ինքներս մեզ: Այս լույսի մեջ է, որ բացահայտվում են մեր մեղքերը, և մենք ապաշխարում ու խոստովանում ենք: Հին աստվածա-

բաններից և քարոզիչներից շատերը սրա մասին խոսելիս այն կոչել են «Գողգոթայի ճանապարհ»[2]՝ միակ ճանապարհը դեպի ազատություն և ուրախություն:

Հասկանալու համար, թե ինչպես են ապաշխարությունը և խոստովանությունը տանում դեպի կյանք, նախ և առաջ, մենք պետք է հասկանանք, որ մեղքի բոլոր տեսակները մահացու ախտ են քրիստոնյայի կյանքի համար: Այն աղտոտում[3], գերեվարում[4], թշվառություն է բերում և սպանում այն, ինչին դիպչում է[5]: Սակայն, ամենից առավել այն խոչընդոտում է հավատացյալի ընկերակցությունն Աստծո հետ և պիտանիությունն Աստծո համար: Չնայած որ բոլորովին ընդունելի ճշմարտություն է այն, որ Տեր Հիսուս Քրիստոսում գտնվող հավատացյալին ոչինչ չի կարող բաժանել Աստծուց (տե՛ս Հռոմ. 8.39), հավասարապես ճշմարիտ է նաև, որ մեղքը խոչընդոտում է մեր հաղորդությունն Աստծո հետ երկրից: Սաղմոսերգուն աղաղակում է. «Եթե ես անօրինություն տեսնեի իմ սրտում, Տերը չէր լսի ինձ» (Սաղմ. 66.18): Եսայի մարգարեն համարձակությամբ հայտարարում էր քմահաճ Իսրայելին. «Ահա Տիրոջ ձեռքը չի կարճացել փրկելուց, և Նրա ականջը չի ծանրացել լսելուց. այլ ձեր անօրինություններն են բաժանում ձեր և ձեր Աստծո մեջտեղը, և ձեր մեղքերը ծածկեցին

2 Ռոյ Հեյսոնի հեղինակած *«Գողգոթայի ճանապարհը»* գիրքը (Fort Washington, Pa.: Christian Literature Crusade, 1990) հրաշալի աշխատություն է աստվածաշնչյան ապաշխարության թեմայով, որը տանում է դեպի կյանք, ուրախություն և սրբագործում:

3 «Եվ մենք՝ ամենքս, պիղծ բանի պես ենք դառել, և դաշտանի շորի պես է մեր ամեն արդարությունը» (Եսայի 64.6): «Եվ երկիրը պղծեցիր քո պոռնկություններով ու չարություններով» (Երեմիա 3.2):

4 «Հիսուսը պատասխանեց նրանց. «Ճշմարի՛տ, ճշմարի՛տ ասում եմ ձեզ, թե՝ նա, ով որ մեղք է գործում, մեղքի ծառա է»» (Հովհ. 8.34): «Դուք չգիտե՞ք, թե ում ձեր անձերը ծառա եք ներկայացնում՝ նրան հնազանդվելու, ծառաներ եք նրան, որին հնազանդվում եք. թե՛ մեղքին՝ դեպի մահ, և թե՛ հնազանդությանը՝ դեպի արդարություն» (Հռոմ. 6.16):

5 «Եվ այնուհետև, որ ցանկությունը հղացած է, ծնվում է մեղք, և մեղքն էլ, երբ որ կատարվում է, մահ կծնի» (Հակոբ. 1.15):

Նրա երեսը ձեզնից, որ չլսի» (Եսայի 59.1,2):

Հավատացյալի կյանքում մեղքի պղծող և մահաբեր բնույթը, ինչպես նաև Աստծո հետ մեր հաղորդության վրա դրա ազդեցությունը հպանցիկ տեսնելը պետք է դրդի մեզ արագ և պատշաճ բուժում գտնել: Այն պետք է մեր մեջ պատրաստակամություն առաջացնի կրկին օգտվելու այդ բուժումից ամբողջ կյանքի ընթացքում: Այդ բուժումն ապաշխարությունն է, և այն արդյունավետ գործում է, երբ մեր միտքը հագեցնում ենք Աստծո Խոսքով, անդամակցում ենք տեղի աստվածաշնչյան եկեղեցուն և տրամադրված ենք արմատականորեն լուծել մեղքի հարցը, երբ այն ի հայտ է գալիս:

Երբ մեր կյանքերը հագեցնում ենք Աստծո Խոսքով, նախ և առաջ, զգայուն ենք դառնում մեր մեղքի նկատմամբ և գիտակցում ենք, որ ապաշխարության կարիք ունենք:

«Դուք չգիտե՞ք, թե ում որ ձեր անձերը ծառա եք ներկայացնում՝ նրան հնազանդվելու, ծառաներ եք նրան, որին հնազանդվում եք. թե՛ մեղքին՝ դեպի մահ, և թե՛ հնազանդությանը՝ դեպի արդարություն»:

Ինչպես Դավիթն է ասել, ուղիղ կապ կա սիրտն Աստծո Խոսքով լցնելու և մեղքից փախչելու կարողության միջև (տե՛ս Սաղմ. 119.11): Այստեղ մենք պետք է գիտակցենք Աստծո Խոսքի բացարձակ անհրաժեշտությունը՝ հավատացյալին մեղքի նկատմամբ ավելի ու ավելի զգայուն դարձնելու գործում: Չնայած այն բանին, որ մեղքը հանդիմանելը Սուրբ Հոգու աշխատանքն է (տե՛ս Հովհ. 16.8)՝ այն թուրը կամ երկսայրի սուրը, որը Հոգին օգտագործում է սիրտը հատելու համար, Աստծո Խոսքն է: Կրկնենք այն, ինչ քննարկեցինք: Որքան ավելի ենք տեսնում Աստծո լույսը՝ Նրա Խոսքն ուսումնասիրելու արդյունքում, այնքան ավելի ենք կարողանում ինքներս մեզ տեսնել այդ լույսի ներքո: Երբ աճում ենք Խոսքի

մեջ, մեր՝ նախկինում թաքնված մեղքերն ի հայտ են գալիս, և մենք սովորում ենք տեսնել մեղքն այնպես, ինչպես Աստված է տեսնում, ինչպես նաև սուրբ մոլեգնությամբ ատում ու առանց փոխզիջումների մերժում ենք այն: Հոգու աշխատանքը, որով Նա բացահայտում է մեր կյանքում առկա թաքնված մեղքը, հաճախ կարող է ցավոտ, տանջալի և վշտալի լինել, սակայն դա է բուժման ուղին: Երբ մարդը տեղյակ չէ իր ներսում գոյություն ունեցող քաղցկեղից, նա կարող է երջանիկ լինել իր անտեղյակության մեջ, սակայն դա մահաբեր անտեղյակություն է: Իսկ այն հիվանդը, ով տեղյակ է քաղցկեղից, գուցե որոշ ժամանակ ցավ ապրի, սակայն սիրտ ցավեցնող այն լուրն ի վերջո կփրկի նրա կյանքը:

Երկրորդը՝ մենք զգայուն ենք դառնում մեղքի նկատմամբ և գիտակցում ենք, որ ապաշխարության կարիք ունենք, երբ մեր քրիստոնեական կյանքն ապրում ենք՝ ընկերակցելով տեղի եկեղեցու անկեղծ հավատացյալների հետ: Սա հաճախ անտեսվում կամ, նույնիսկ, արհամարհվում է ներկա սերնդի կողմից, այդուհանդերձ, բացարձակ անհրաժեշտություն է: Աստված է որոշել, որ ամեն հավատացյալ պետք է աճի աստվածապաշտ առաջնորդների, հավատարիմ ուսուցիչների և սուրբերի հետ ընկերակցության պայմաններում: Հին կտակարանը հաստատում է դա. «Երկաթը երկաթով է սրվում, և մարդը սրում է իր ընկերոջ երեսը» (Առակ. 27.17):

Նոր կտակարանն առավել պարզ է արտահայտվում: Պողոս առաքյալը գրում է, թե որոնք են Քրիստոսին ծառայողների առաջնային հանձնարարականները. «Խոսքը քարոզիր. վրա հասիր՝ թե՛ ժամանակին լինի, թե՛ ժամանակից դուրս. հանդիմանի՛ր, սաստի՛ր, հորդորի՛ր ամեն երկայնամտությունով և վարդապետությունով» (Բ Տիմոթ. 4.2): Նման ծառայությունը չի վերաբերում միայն Քրիստոսին ծառայողներին, այլ՝ ամբողջ հարանվանությանը: Նույնը Պողոսը գրում է

Կողոսիայի եկեղեցուն. «Քրիստոսի Խոսքը բնակվի ձեր մեջ առատապես ամեն իմաստությունով. իրար սովորեցրե՛ք և խրատե՛ք, սաղմոսներով և օրհնություններով և հոգևոր երգերով և շնորհքով օրհներգե՛ք Տիրոջը ձեր սրտերում» (Կողոս. 3.16): Ասվածին իր համաձայնությունն է տալիս նաև Եբրայեցիների թղթի հեղինակը. «Պինդ բռնենք հույսի դավանությունն անսայթաք, որ հավատարիմ է Խոստացողը: Եվ զգուշանանք իրար համար դեպի սեր և բարի գործեր գրգռելով: Եվ չթողնենք իրար հետ ժողովվելը, ինչպես ոմանց սովորությունն է. բայց իրար հորդորենք, և այնքան ավելի, որքան տեսնում եք, որ օրը մոտեցել է» (Եբր. 10.23-25): Եթե պահպանենք մեր վստահությունն առ այն, որ Սուրբ Գիրքը ներշնչված է Աստծո կողմից, անսխալական է և բավարար, ապա մեզ թույլ չենք տա կարծելու, թե կարող ենք քրիստոնեական կյանքն ապրել լիության մեջ և հասնել այն հասունությանը, որը հաճելի է Աստծուն՝ առանց հետևողական և գործնական մասնակցության տեղի աստվածաշնչյան եկեղեցու կյանքին: Այնտեղ մենք քաջալերվում ենք առաջ շարժվել այն ուղղությամբ, որ պետք է քայլենք, հանդիմանվում ենք՝ շեղվելու կամ սխալվելու պարագայում, խրատվում ենք, երբ մեր սրտերը քարացած են, իսկ պարանոցները՝ պնդացած: Եթե ձեր եկեղեցում այս ամենը տեղի չի ունենում, ապա այն պարզապես աստվածաշնչյան չէ:

Եվ երրորդը, երբ Խոսքի միջոցով Հոգին բացահայտում է մեղքը, դրա հարցերը պետք է լուծել խստությամբ, արմատապես և առանց արդարացումների ու հապաղումների: Հիսուսն ասաց Իր աշակերտներին. «Եվ եթե քո աջ աչքը գայթակղեցնում է քեզ, հանի՛ր այն և քեզնից դե՛ն գցիր, որովհետև լավ է քեզ համար, որ քո անդամներից մեկը կորչի, և քո ամբողջ մարմինը չգցվի գեհենը: Եվ եթե քո աջ ձեռքը գայթակղեցնում է քեզ, կտրի՛ր այն և քեզնից դե՛ն գցիր,

որովհետև լավ է քեզ համար, որ քո անդամներից մեկը կորչի, և քո ամբողջ մարմինը չգցվի գեհենը» (Մատթ. 5.29,30):

Սա, իհարկե, հիպերբոլ[6] է, սակայն ճշտորեն և հզոր ձևով փոխանցում է, թե ինչպես պետք է վարվենք մեղքի հետ, երբ այն ի հայտ է գալիս. մենք պետք է առանց հապաղելու, առանց փոխզիջումների կամ արդարացումների հրաժարվենք դրանից: Պետք է արագությամբ դատապարտենք այն, թույլ տանք, որ Աստծո Խոսքը անցնի դրա կենտրոնով, և մեղքից մեծագույն տհաճություն ապրելով՝ հեռացնենք մեզնից:

Մեղքի խոստովանություն[7]

Չափազանց կարևոր է հասկանալ, որ անկեղծ ապաշխարությունը ենթադրում է ոչ միայն սրտի ցավ ապրել և մեղքից շրջվել, այլև բացեիբաց խոստովանել, որ Աստծո կարծիքը մեր մասին ճշմարիտ է, և Նրա դատավճիռն արդար է՝ *մենք մեղք ենք գործել:* Այլ կերպ ասած՝ աստվածաշնչյան ապաշխարությունը ենթադրում է, որ մենք պետք է մեզ վրա վերցնենք այն, ինչ արել ենք:

Այս ճշմարտությունը հակասում է ժամանակակից մշակույթին: Մենք ինքներս մեզ արդարացնող և մեր արածները հիմնավորող մարդիկ ենք, ովքեր երբեք չեն սխալվում, այլ միշտ զոհ են ինչ-որ չարամիտ, երբեմն էլ անանուն ուժի, որը մեր վերահսկողությունից դուրս է:

Մենք գտնում կամ հորինում ենք մեր մեղքերը մեզնից բացի ինչ-որ մեկին կամ ինչ-որ բանի վերագրելու ամենահնա-

6 Չափազանցված փաստարկ, որը չպետք է բառացի հասկանալ. դրա նպատակն է՝ շեշտադրել այն ճշմարտության կարևորությունը, որը հաղորդվում է:

7 Այս հատվածի բովանդակության մի մասը՝ փոփոխված տեսքով, Փոլ Վոշերի *«Ավետարանի կանչը և իրական դավանափոխություն»* գրքից է (Grand Rapids: Reformation Heritage Books, 2013), 1-21.

րամիտ ձևերը: Մենք ինքնաարդարացմամբ մատնացույց ենք անում հասարակությանը, կրթությանը, դաստիարակությանը կամ հանգամանքներին և ապշում կամ, նույնիսկ, զայրանում ենք ամենափոքր ակնարկից, որ դա կարող է լինել մեր մեղավորությունը: Այդուհանդերձ, դարձի գալու պահին այս դարին հատուկ այդ կարծիքը արմատապես փոխվում է: Մեր կյանքերում առաջին անգամ մենք մեր մեղադրական մատը մեզ ենք ուղղում և ազնվությամբ մեզ վրա ենք վերցնում այն սխալը, որը գործել ենք: Մեր բերանները փակվում են, և մենք տեսնում ենք, որ Աստծո առջև հաշվետու ենք (տե՛ս Հռոմ. 3.19): Մենք արդարացումներ կամ փախուստի այլ ճանապարհներ չենք փնտրում՝ բացի Նրա ողորմությունից, որ հնարավոր դարձավ այն չարչարանքների շնորհիվ, որ Քրիստոսը կրեց մեր փոխարեն:

Մեղքի այս անձնական գիտակցումը՝ մեր արածների ամբողջ պատասխանատվությունը մեզ վրա վերցնելու վերաբերմունքը, ուղեկցվում է Աստծո առջև ազնիվ ու մերկ կանգնելով և մեր մեղքը սրտանց խոստովանելով: «Խոստովանել» բառը թարգմանված է հունարեն *«homologéo»* բառից. վերջինս բարդ բառ է՝ կազմված *«homos»* և *«logos»* արմատներից, որոնք համապատասխանաբար նշանակում են՝ «նույնը» և «բառ»: Այն փոխանցում է *նույն բանն ասելու* գաղափարը, այսինքն՝ խոստովանել՝ նշանակում է բանավոր համաձայնել Աստծո հետ, որ մեղք ենք գործել, և որ մեր մեղքը զզվելի է: Եթե նման խոստովանությունն անկեղծ է, ապա այն ուղեկցվում է վշտով, կոտրվածությամբ, զղջմամբ և ափսոսանքով: Երբ Սուրբ Հոգին Խոսքի կամ մեկ ուրիշի հանդիմանության միջոցով հայտնում է, որ մեղք ենք գործել, ապա մենք պետք է նույնը խոստովանենք Աստծուն: Օրինակ՝ եթե պարզվել է, որ մենք եղել ենք եսակենտրոն, անհամբեր և չսիրող, ապա խոստովանությունը հետևյալ կերպ կհնչի. «Տե՛ր, այն, ինչ Դու

ասում ես իմ մասին, ճիշտ է: Ես եղել եմ եսակենտրոն, անհամբեր և չսիրող: Խնդրում եմ՝ ներիր ինձ Քո մեծ անվան համար և Քո Որդու քավության հիման վրա»:

Ուշադրություն դարձրեք աստվածաշնչյան խոստովանության երեք կարևոր տարրերին: Առաջինը՝ խոստովանողը չի ասում՝ «եթե մեղք եմ գործել», նույնպես և չի խոսում մեղքի մասին, այլ խոստովանում է այն մեղքերը, որոնք Սուրբ Հոգին Աստծո անսխալական Խոսքի[8] միջոցով բացահայտել է իր համար: Երկրորդը՝ անկեղծ խոստովանության մեջ չկան արդարացումներ, ոչ էլ՝ մեղքը մեկ ուրիշի վրա գցելու փորձեր. խոստովանողը գործած մեղքի կամ մեղքերի ամբողջ պատասխանատվությունն իր վրա է վերցնում: Երրորդը՝ ներման հույսը հիմնված չէ հավատացյալի՝ անցյալի բարի գործերից կուտակված արժանիքների վրա, այլ միայն Հիսուս Քրիստոսի զոհողության վրա, որ արել է մեր փոխարեն: Հասուն հավատացյալը հասկանում է, որ Աստծուց ներում ընդունելու իր միակ հիմքն այն է, որ «Քրիստոսը մեր մեղքերի համար մեռավ՝ գրքերի համեմատ: Եվ թե՛ թաղվեց, թե՛ երրորդ օրը հարություն առավ՝ գրքերի համեմատ» (Ա Կորնթ. 15.3,4):

Կա նաև խոստովանության չորրորդ հիմնական տարրը, որը պարզ չի երևում վերոնշյալ աղոթքի մեջ, սակայն այն պետք է նշել և շեշտադրել, քանի որ առանց դրա ապաշխարությունը կլինի անիմաստ և անօգուտ: Եվ դա հավատքն է: Մենք պետք է հավատանք Աստծո այն խոստումներին, որոնք ներում և մաքրագործում են առաջարկում կոտրվածներին և զղջացողներին՝ նույնիսկ ամենամեծ մեղքերից: Երբ այս ամենը ճշմարտապես հասկանում ենք, թվում է, թե Նրա շնորհքը չափից լավ է իրականություն լինելու համար կամ, նույնիսկ, սխալ է: Եվ դա այդպես կլիներ, եթե չլիներ մեր Տեր և Փրկիչ

---

8 Կարևոր է նշել, որ Սուրբ Հոգու հանդիմանական աշխատանքը միշտ համահունչ է գրված Խոսքի առողջ վարդապետությանը:

Հիսուս Քրիստոսի խաչը, որով Նա վճարեց մեղքի պարտքը՝ բավարարելով Աստծո արդարությունը և հանդարտեցնելով Նրա բարկությունը: Եթե ճիշտ չընկալենք խաչը, ապա Պետրոսի նման մեր մեղքի մեջ կգոչենք. «Ինձնից դու՛րս գնա, որ ես մեղավոր մարդ եմ, Տե՛ր» (Ղուկ. 5.8): Սակայն Գողգոթային ուղղված մեկ ճիշտ հայացքն ամենափխրուն սրտին կապացուցի, որ աղբյուր է բացված՝ մեղքն ու պղծությունը լվանալու համար (տե՛ս Զաքարիա 13.1), և կքաջալերի այդ փխրուն սրտին գոչել. «Աղաչում եմ՝ ների՛ր այս ժողովրդին Քո մեծ ողորմության համեմատ, ինչպես որ ներեցիր այս ժողովրդին Եգիպտոսից մինչև այստեղ» (Թվոց 14.19):

Մենք պետք է ամուր բռնենք Աստծո խոստումները, քանի որ հակված ենք մտածել, որ Նա ինչ-որ կերպ մեզ է նման (տե՛ս Սաղմ. 50.21), և որ Նրա ողորմությունը, շնորհքն ու ներումն ունեն միևնույն սահմանները և սահմանափակումները: Հարկավոր է միշտ հիշել. «Ինչպես որ բարձր է երկինքը երկրից, նույնպես էլ բարձր են Իմ ճանապարհները ձեր ճանապարհներից, և Իմ խորհուրդները ձեր խորհուրդներից» (Եսայի 55.9): Մենք մեզ մեծահոգի ենք համարում, քանի որ պարծենում ենք, որ յոթ անգամ ներել ենք, սակայն մոռանում ենք, որ Աստծո շնորհքը նույնիսկ չի սպառվում յոթ անգամ յոթանասունից: Աստծո ներումն ընդունելուն և դրանից օգուտ քաղելուն խոչընդոտում են նաև մեր դեմ ուղղված սատանայի մեղադրանքները, Աստծո բնավորությանն ուղղված նրա զրպարտանքները, խաչի զորության արժեզրկումը և շնորհքի անպայմանական բնույթի մերժումը նրա կողմից: Եթե սատանան չի կարողանում այնպես փոքրացնել մեր մեղքը մեր աչքերում, որ ապաշխարության կարիք չտեսնենք, ապա նա մեծացնում է այն, որպեսզի կարծենք, թե չնայած այն բանին, որ ներման կարիք ունենք՝ չենք կարող այն ստանալ, քանի որ հատել ենք աստվածային շնորհքի սահմաննե-

րը և հայտնվել անհույս իրականության մեջ: Եթե սա էլ նրան չի հաջողվում, ապա սատանան առնվազն կփորձի մեր մեջ կասկած առաջացնել Աստծո բարության հանդեպ և կհամոզի, որ հեռանանք Աստծուց ինչ որ ժամանակ, երբ Աստծո բարկությունը հանդարտված կլինի, և մենք կկարողանանք ապացուցել մեր կոտրվածության անկեղծությունը: Սատանայի ստերն ուժեղ են և ավելի ականավոր սուրբերի են տապալել, քան ես և դուք ենք: Նրա կրակոտ նետերի դեմ միակ վահանն ու պաշտպանությունը սա է՝ ամուր կառչել Աստծո խոստումներից: Այս պատերազմում մեզ համար մի լավ կանոն կա. չնայած այն բանին, որ Աստված կարող է սոսկալի անկեղծությամբ և ցավոտ հանդիմանությամբ մերկացնել մեր մեղքը՝ Նա միշտ հորդորում է մեզ վազել դեպի Իրեն և ոչ թե Իրենից հեռու: Ցանկացած ձայն, որը մեղավոր հավատացյալին Աստծուց հեռու է պահում, մարմնից է, աշխարհից և սատանայից. այն Աստծուց չէ: Սուրբ Գիրքը վկայում է, որ մեղքի համար աստվածային տրտմությունը բարձր է գնահատվում Աստծո կողմից:

«Աստծո ընդունելի պատարագները կոտրված հոգին է. կոտրված ու փշրված սիրտը Դու չես անարգի, ո՛վ Աստված» (Սաղմ. 51.17):

«Որովհետև այսպես է ասում Բարձրը և Բարձրյալը, հավիտենականության մեջ Բնակվողը, և Որի անունը Սուրբ է. «Ես բնակվում եմ բարձրում և սուրբ տեղը, բայց լինում եմ կոտրված և խոնարհ հոգի ունեցողի հետ, որ խոնարհների հոգին կենդանացնեմ, և կենդանացնեմ սրտով կոտրվածներին»» (Եսայի 57.15):

«Այդ ամենն էլ Իմ ձեռքն է արել, և եղավ այդ ամենը,-

ասում է Տերը,- և Ես սրան եմ մտիկ տալիս՝ խոնարհին և կոտրված հոգի ունեցողին և Իմ Խոսքից դողացողին» (Եսայի 66.2):

«Երանի՜ սգավորներին, որ նրանք կմխիթարվեն» (Մատթ. 5.4):

«Երանի՜ նրանց, որ սոված և ծարավ են արդարության, որ նրանք կկշտանան» (Մատթ. 5.6):

Աստծո բարությունը և ներելու պատրաստակամությունն է, որ անկեղծ ապաշխարությունը և խոստովանությունը դարձնում է շնորհքի միջոց և մեծ ուրախության պատճառ: Որպես հավատացյալներ՝ մենք չպետք է անտեսենք Խոսքը կամ փակենք մեր ականջները Հոգուց, երբ մերկացվում է մեր մեղքը: Փոխարենը՝ մենք պետք է խոնարհեցնենք ինքներս մեզ, ընդունենք մեր մեղքը, շրջվենք և վազենք Աստծո Գահի սրահը, որի դռները հավիտյան լայն բացված են մեզ համար Հիսուս Քրիստոսի արյամբ: Եբրայեցիներին ուղղված թղթի հեղինակը բացատրում և հորդորում է հետևյալ խոսքերով. «Որովհետև ոչ թե այնպիսի Քահանայապետ ունենք, որ չկարողանա մեր տկարություններին կարեկից լինել, այլ մի այնպիսին, որ ամեն բանով փորձված մեր նմանությամբ, բայց առանց մեղքի: Ուրեմն, համարձակությունով մոտենանք Շնորհքի աթոռին, որ ողորմություն ընդունենք և շնորհք գտնենք՝ պատշաճ ժամանակին օգնելու» (Եբր. 4.15,16):

Հավատքի նշանները

Մինչ առաջ անցնելը, կարևոր է նշել, որ մեղքի հանդեպ զգայունությունը, ապաշխարությունը և խոստովանությունը ոչ միայն հասուն քրիստոնեության նշաններ են, այլև հատ-

կանչական են անկեղծ դարձի գալուն: Նույնիսկ նորահավատներն են ցուցաբերում նոր և թշնամական տրամադրվածություն մեղքի նկատմամբ և ապաշխարում ու խոստովանում են իրենց մեղքերը: Իսկ եթե կա հակառակ պատկեր՝ ապաշխարության և խոստովանության բացակայություն, ապա դա փաստում է այն մասին, որ տվյալ անձնավորությունը դարձի չի եկել:

Սրա վերաբերյալ Հովհաննես առաքյալը գրել է. «Եթե ասենք թե մեղք չունենք, մեր անձերը խաբում ենք և ճշմարտություն չկա մեզանում [այսինքն՝ քրիստոնյա չենք]: Ապա թե մեր մեղքերը խոստովանենք, Նա հավատարիմ է և արդար, որ մեր մեղքերը թողնի մեզ և սրբի ամեն անիրավությունից [այսինքն՝ քրիստոնյա ենք]: Եթե ասենք թե մեղք չգործեցինք, ստախոս ենք անում Նրան, և Նրա Խոսքը մեզանում չէ» (Ա Հովհ. 1.8-10)[9]:

Իրապես դարձի գալու ամենամեծ ապացույցը՝ առանց մեղքի կատարելությունը չէ, ինչպես շատերը թյուրիմացաբար կարծում են, այլ՝ զգայունությունն է մեղքի նկատմամբ, մեղքից հրաժարվելը, մեղքի բաց խոստովանությունը և ներման ուրախությունը: Այդ իսկ պատճառով, անկեղծ հավատացյալները դրսինների համար կարծես պարադոքս լինեն: Մի կողմից կարող են բնութագրվել որպես «սգավորներ» (Մատթ. 5.4), մյուս կողմից՝ նշանավորվել «անպատմելի և փառավոր խնդությունով» (Ա Պետր. 1.8):

Երբ հավատացյալների գիտելիքն ավելանում է, վերջիններս սկսում են ավելի պարզ լույսի ներքո տեսնել իրենց մեղքն ու տարբերությունը Աստծո բնությունից: Սա տանում է ավելի խորը կոտրվածության կամ մեղքը սգալու: Ուստի, հավատացյալներին կարելի է կոչել «սգավորներ»: Միևնույն

9 Փակագծերում նշված պնդումները ավելացված են հեղինակի կողմից:

ժամանակ, երբ նրանք աճում են Աստծո ճանաչողության մեջ, ավելի լավ են տեսնում Նրա ողորմությունը և շնորհքը Քրիստոսի անձի և փրկագնման աշխատանքի շնորհիվ: Սա իր հերթին տանում է իրենց փրկության՝ Աստծո մեջ ավելի խորն ուրախության: Այդպես ամեն անցնող տարվա հետ նրանց սուգն ու ուրախությունը աճում են մինչև կյանքի ավարտը, երբ կլինեն միանգամայն կոտրված, սակայն լցված «անպատմելի և փառավոր խնդությունով»: Երբ մարդիկ հարցնում են, թե ինչպես կարող է սուգի և ուրախության նման համադրություն լինել միևնույն մարդու մեջ, հավատացյալները պատասխանում են. «Ես մեծ մեղավոր եմ, սակայն Քրիստոսն ավելի մեծ Փրկիչ է»: Բացի այդ՝ նկատի առե՛ք կարևոր անցումը: Ուրախությունն այլևս չի բխում իրենց արատավոր արժանիքներից կամ փոփոխական վարքագծից, այլ՝ Քրիստոսի խաչից և Աստծո շնորհքից, որը հոսում է խաչից:

Կիրառելու ուրախությունը

Այս կարևոր ճշմարտություններն իմանալուց հետո պետք է դրանց լույսի ներքո քննենք մեր կյանքերն ու մեր քրիստոնեությունը: Արդյո՞ք աճում ենք Աստծո սրբության ճանաչողության մեջ և արդյո՞ք ինքներս ավելի ու ավելի զգայուն ենք դառնում մեր կյանքերում գոյություն ունեցող մեղքի նկատմամբ: Արդյո՞ք մեր մեղքերին արձագանքում ենք ավելի մեծ նողկանքով և քամահրանքով: Արդյո՞ք պայքարում ենք մեղքի դեմ: Արդյո՞ք մեր մեղքի ծանրությունը Աստծո բարության հետ մղում են դեպի ապաշխարություն և խոստովանություն (տե՛ս Հռոմ. 2.4): Եթե այս հարցերին տվել ենք հաստատուն պատասխաններ, ապա դա փաստում է այն, որ Աստված մեզանում փրկագործման աշխատանք է կատարել, սակայն մենք պետք է հաստատակամ գտնվենք և աճենք: Եկե՛ք միշտ

ունենանք «մեր ճանապարհները քննելու, փորձելու և Տիրոջը դառնալու» մտադրությամբ (Երեմ. Ողբ. 3.40): Եթե Աստված լիներ կոպիտ, չսիրող և դատապարտող՝ առանց ողորմության, ապա հասկանալի կլիներ այն, որ մենք ամեն բան կանեինք՝ թաքցնելու մեր մեղքը կամ ուղղակիորեն մերժելու այն: Սակայն մեր Աստված «բարեգութ և ողորմած է, երկայնամիտ և բազմագութ» (Սաղմ. 103.8): Նա ուղարկել է Իր միակ Որդուն վճարելու մեր ամեն անօրինության դիմաց՝ առաջինից մինչև վերջինը: Սուրբ Գիրքն ասում է, որ Նա «ամբարշտի մեռնելը չի ուզում, այլ՝ որ ամբարիշտը դարձի գա իր ճանապարհից և ապրի» (Եզեկ. 33.11): Ուստի, եկ դառնանք չար ճանապարհներից և ապրենք: Սուրբ Գիրքը վիճում է և ասում, որ Աստծո բարկությունը կատարում է «իր տարօրինակ պաշտոնը»[10], սակայն Նա ցանկանում է լինել գթառատ և սպասում է, որ ողորմի (տե՛ս Եսայի 30.18): Աստծո բնավորությանը վերաբերող այս ճշմարտությունների շնորհիվ մենք երբեք չպետք է ընկալենք ապաշխարությունը և խոստովանությունը որպես դահիճներ, որոնք տանում են դատապարտության և մահվան, այլ՝ որպես մեր Աստծո աղախիններ, որոնք առաջնորդում են դեպի Քրիստոսի արյունը, որը լվանում է մեզ և դարձնում ձյան պես ճերմակ և վերադարձնում Նրա ներկայության մեջ:

Հարցեր և խորհրդածություններ գլխի վերաբերյալ

1. Տվե՛ք ապաշխարության աստվածաշնչյան սահմանումը: Սահմանման մեջ ներառե՛ք հունարեն *«metanoéō»* և եբրայերեն *«nacham»* բայերի սահմանումները:

10 «Որովհետև, ինչպես Փարասին սարի վրա՝ վեր կենալու է Տերը և բարկանալու է, ինչպես էր Գաբավոնի ձորում, որ գործի Իր գործը՝ Իր օտարոտի գործը, և կատարի Իր պաշտոնը՝ Իր տարօրինակ պաշտոնը» (Եսայի 28.21):

2. Քրիստոնյայի կյանքում մեղքը մեծ ախտ է: Բացատրե՛ք, թե ինչպես է չխոստովանված մեղքը վնաս հասցնում հավատացյալի կյանքին:
3. Ինչպե՞ս է անկեղծ ապաշխարությունը կախված Աստծո Խոսքի իմացությունից:
4. Ինչպե՞ս է անկեղծ ապաշխարությունը կախված տեղի եկեղեցու հավատացյալների հետ մեր ընկերակցությունից:
5. Ինչպե՞ս պետք է քրիստոնյան արձագանքի մեղքին կամ վարվի մեղքի հետ, երբ այն ի հայտ է գալիս:
6. Ո՞րն է «խոստովանություն» բառի աստվածաշնչյան սահմանումը: Սահմանման մեջ ներառե՛ք հունարեն *«homologéō»* բառի իմաստը:
7. Որո՞նք են աստվածաշնչյան խոստովանության չորս հիմնական տարրերը:
8. Ինչո՞ւ է այդքան կարևոր ներման վերաբերյալ Աստծո խոստումների իմացության մեջ աճելը և համառությամբ այդ խոստումներից կառչելը:
9. Ինչո՞ւ պետք է մեղքի ի հայտ գալը պատճառ դառնա, որ քրիստոնյան վազի Աստծո մոտ և ոչ թե վախով փախչի Նրանից:
10. Ինչո՞ւ է սատանան փորձում ստիպել, որ Աստծո ժողովուրդը կասկածով մոտենա Աստծո ներմանը: Ի՞նչ կարող ենք անել, որ դիմակայենք նրան:
11. Ինչպիսի՞ տրամադրվածություն ունի Աստված հավատացյալի նկատմամբ, ով կոտրված է իր իսկ մեղքի պատճառով և ներում է խնդրում: Որո՞նք են այս մասին ամենակարևոր սուրբգրային խոսքերը:

12. Բացատրե՛ք, թե ինչպես կարող է քրիստոնյան միաժամանակ բնութագրվել և՛ որպես սգավոր, և՛ որպես ուրախ մեկը:
13. Բացատրե՛ք, թե ինչպես է լինում, որ ապաշխարությունը և խոստովանությունը նվեր են Աստծուց՝ շնորհքի միջոց, որոնք տանում են դեպի վերականգնում, խաղաղություն և ուրախություն:
14. Բացատրե՛ք հետևյալ պնդումը. «Մենք երբեք չպետք է ընկալենք ապաշխարությունը և խոստովանությունը որպես դահիճներ, որոնք տանում են դեպի դատապարտություն և մահ, այլ՝ որպես մեր Աստծո աղախիններ, որոնք առաջնորդում են դեպի Քրիստոսի արյունը, որը լվանում է մեզ և դարձնում ձյան պես ճերմակ և վերադարձնում Նրա ներկայության մեջ»:

5

Եկեղեցին

Համառոտ քննարկեցինք Սուրբ Գիրքը և աղոթքը՝ որպես շնորհիքի միջոցներ, իսկ այժմ անդրադառնանք եկեղեցուն, դրան անդամակցելուն և եկեղեցական կարգին: Նախ և առաջ, սահմանենք օգտագործվող եզրույթները, որպեսզի թյուրըմբռնումներ չլինեն: Այս գլխում «եկեղեցի» եզրույթը վերաբերում է տեղի տեսանելի մարմնին, որը բաղկացած է հավատացյալներից, ովքեր նվիրված են միմյանց, և նրանց հովվում են որակավորված առաջնորդները[1], որտեղ ծառայում են աստվածաշնչյան որակավորում ունեցող անձինք[2], ովքեր նվիրված են Աստվածաշնչի մեկնությանը և աղոթքին, ինչպես նաև պահպանում են արարողությունները և հետևում եկեղեցու կարգականոնին: Տեղի եկեղեցին հոմանիշ չէ Աստվածաշնչի ամենշաբաթյա սերտողություններին, *եկեղեցուն կից* ծառայությանը կամ համացանցով սիրելի քարոզիչներին լսելուն: Այս տարբերակումը կարևոր է, քանի որ շատերը կարծում են, թե ոչ ֆորմալ ընկերակցությունների միջո-

1 Ա Տիմոթ. 3.1-7, Տիտոս 1.5-9

2 Ա Տիմոթ. 3.8-13

ցով հնազանդվում են մեկտեղ ժողովվելու կարգադրությանը. դրանք կարող են օգտակար լինել, սակայն չեն փոխարինում տեղի, աստվածաշնչյան եկեղեցուն անդամակցելու՝ Աստծո անվիճարկելի ծրագրին:

Քրիստոնեական կյանքում ավելի մեծ հասունության և պիտանիության հասնելու ճանապարհը բարդ է: Եվ այս բարդությունը վերածվում է անհնարինության, երբ փորձում ենք հավատքի մեջ աճել և ամուր կանգնել տեղի, տեսանելի եկեղեցու և իրական հարաբերության համատեքստից դուրս, որում կան սովորեցնող և ուղղորդող առաջնորդներ, ովքեր ուսուցանում, հովվում և առաջնորդում են:

Այդ իսկ պատճառով, ոչ միայն օգտակար, այլև անհրաժեշտ է, որ մեր փրկությունը գործենք տեղի եկեղեցու շրջանակներում, և այն առաջնորդների հետ, ովքեր անվանապես ճանաչում են մեզ և հսկում մեր կյանքերը: Ահա թե ինչու է Եբրայեցիների թղթի հեղինակը զգուշացնում. «Պինդ բռնենք հույսի դավանությունը՝ անսայթաք. որ հավատարիմ է Խոստացողը: Եվ զգուշանանք իրար համար՝ դեպի սեր և բարի գործեր գրգռելով: Եվ չթողնենք իրար հետ ժողովվելը, ինչպես ոմանց սովորությունն է. բայց իրար հորդորենք, և այնքան ավելի, որքան տեսնում եք, որ օրը մոտեցել է» (Եբր. 10.23-25):

Այսօր վերոնշյալ նկարագրին համապատասխանող աստվածաշնչյան եկեղեցիների մահը սգալու պատճառ ունենք՝ եկեղեցիներ, որտեղ հովվում են որակավորված առաջնորդները, որտեղ ծառայում են աստվածաշնչյան որակավորում ունեցող անձինք, ովքեր նվիրված են Աստվածաշնչի մեկնությանը և աղոթքին, ինչպես նաև պահպանում են արարողությունները և հետևում եկեղեցու կարգականոնին: Այդուհանդերձ, պետք է զգույշ լինենք, որպեսզի չլինենք դատող և խիստ, ու եկեղեցուց կատարելություն չպահանջենք, երբ

մենք՝ անհատներս, անկատար ենք: Աստծո Խոսքի հայելու մեջ մեկ ակնթարթ ինքներս մեզ նայելը ի հայտ կբերի անկատարությունների մի երկար շարք, ինչպես նաև անհրաժեշտ գործողությունների ծավալուն ցուցակ: Այս և շատ այլ պատճառներով պետք է զգուշանանք, որ եկեղեցուց չպահանջենք այն, ինչին ինքներս չենք կարողացել հասնել մեր անձնական կյանքերում: Եկեղեցուց կատարելություն պահանջելու փոխարեն պետք է փնտրենք այնպիսի եկեղեցի, որի առաջնորդները և հարանվանությունը աճում են Աստծո չափանիշների իմացության մեջ և ձգտում են այդ նշաձողին:

Առաջնորդի որակավորում ունեցող հովիվներ

Աստծո տված շնորհքի ամենակարևոր միջոցներից են Ավետարանի հավատարիմ և խոնարհ ծառաները, ովքեր համապատասխանում են առաջնորդի աստվածաշնչյան որակավորումներին[3] և նվիրված են աղոթքին ու Խոսքի ծառայությանը (տես Գործք 6.2,4): Այս ճշմարտությունը զարմանալիորեն պարզ շարադրված է Եփեսոսի եկեղեցուն ուղղված Պողոս առաքյալի նամակում. «Եվ նա մի քանիսին տվեց առաքյալներ լինելու, մի քանիսին՝ մարգարեներ, մի քանիսին՝ ավետարանիչներ, մի քանիսին՝ հովիվներ և վարդապետներ, Սուրբերի կատարելության համար, պաշտոնի գործի համար, Քրիստոսի մարմնի շինության համար. մինչև որ ամենքս հասնենք հավատքի և Աստծո Որդուն ճանաչելու միությանը: Եվ կատարյալ մարդ լինենք Քրիստոսի կատարյալ հասակի չափով» (Եփես. 4.11-13): Այս խոսքն ապացուցում է, որ առանց կասկածի նշույլի Քրիստոսն Ինքն է հավատարիմ ծառայողներ տալիս եկեղեցուն՝ շինության համար: Արդյո՞ք կանտեսենք կամ կարհամարհենք այս պարգևները: Արդյո՞ք կարժեզրկենք դրանց

---

3 Ա Տիմոթ. 3.1-7, Տիտոս 1.6-9

կարևորությունը: Կվարվե՞նք այնպես, կարծես չունենք այն դերորայքի կարիքը, որը Հիսուսն է նշանակել:

Անկեղծ, սակայն մոլորված հավատացյալը կարող է հետևյալ կերպով պատասխանել նշված հարցերին. «Սակայն չկան այնպիսի ծառայողներ, ովքեր ունեն առաջնորդի որակավորում և հավատարիմ են իրենց կոչմանն այնպես, ինչպես գրված է Սուրբ Գրքում»: Այս առարկության պատասխանը երկկողմանի է: Առաջինը՝ ասել, թե երկրի վրա չկան Քրիստոսին հավատարիմ ծառայողներ, ոչ այնքան քննադատություն է ծառայողների հասցեին, որքան կասկած՝ ուղղված Քրիստոսի գերիշխանությանը և զորությանը: Սա Քրիստոսի եկեղեցին է, և Նա է դրա մատակարարն ու օժանդակողը: Այո՛, շատ խաբեբաներ և բռնապետեր կան, սակայն Քրիստոսը միշտ էլ ունենալու է իր «յոթ հազար մարդուն, ովքեր Բահաղի առջև չծնկեցին» (տե՛ս Հռոմ. 11.4, Ա Թագ. 19.18):

Երկրորդը՝ մենք պետք է գիտակցենք, որ նույնիսկ ամենալավ մարդիկ երբեք չեն համապատասխանելու Քրիստոսի կատարելությանը, քանի որ ծառայում են փառքի այս կողմում: Հետևաբար, չնայած այն բանին, որ մենք ընդունում ենք այն, որ առաջնորդները պետք է համապատասխանեն իրենց ծառայության աստվածաշնչյան որակավորումներին և հավատարմությամբ կատարեն իրենց պարտքը, որևէ մարդուց չպետք է պահանջենք ավելին, քան գրված է Սուրբ Գրքում: Նույնիսկ մեծն Պողոս առաքյալն իր մասին հետևյալն է գրում. «Ոչ իբր արդեն բռնած լինեմ, կամ թե արդեն կատարյալ եղած լինեմ, բայց հետևում եմ, որ թերևս հասնեմ նրան, ինչպես որ էլ հենց Քրիստոս Հիսուսից բռնված եմ: Եղբայրնե՛ր, ես իմ անձը չեմ համարում, որ հասած լինեմ, բայց մեկ բան կա, ետևի բաները մոռանալով, դեպի առաջին լինողներն եմ նկրտում: Հետևում եմ դեպի նպատակը՝ Աստծո վերին կոչումի մրցանակին Քրիստոս Հիսուսում» (Փիլիպ. 3.12-14):

Եկեղեցու անդամներին այս զգուշացումը տալուց հետո թո՛ւյլ տվեք այժմ հետևյալ ցուցումն ու զգուշացումը տալ ծառայողներին: Բոլոր ծառայողները կանչված են հավատարիմ լինելու այնպես, ինչպես Աստվածաշնչում է գրված, և բոլորն էլ ըստ դրա դատվելու են: Մենք չպետք է մեզ վրա առնենք ծառայության թիկնոցը կամ թույլ տանք, որ մեզ ծառայության վերցնեն, քանի դեռ մաքուր խղճմտանքով չենք համապատասխանում Սուրբ Գրքում[4] նշված որակավորումներին, և հասունություն ունեցող հարանվանությունը չի հաստատում, որ մեր բնավորությունն ու վարքագիծը համապատասխանում են այդ որակավորումներին: Այս որակավորումները կամընտրական չեն, և ո՛չ էլ նախատեսված են նրա համար, որ ծառայողն «ընթացքում համապատասխանի» դրանց. դրանք անվիճարկելի պահանջներ են: Ավելին՝ մենք պետք է ընդունենք, որ մեր ծառայությունները պետք է նախագծվեն և սահմանափակվեն նրանով, ինչը գրված է Սուրբ Գրքում:

Մենք իրավունք չունենք գրել մեր սեփական աշխատանքի նկարագիրը: Պետք է միանգամայն համոզված լինենք, որ ծառայությանը վերաբերող պահանջներն ու պարտականությունները պարզ գրված են Սուրբ Գրքում, իսկ մենք կանչված ենք երկյուղով և ամբողջ սրտով հնազանդվելու դրանց: Ծառայության թիկնոցը թե՛ արտոնություն է, և թե՛ լուրջ պատասխանատվություն: Եթե մենք Քրիստոսի ծառայողներն ենք, ապա հետևյալ զգուշացումները պետք է խորապես դաջվեն մեր սրտերում և մտքերում՝ ընդհուպ մինչև մեր ոսկրածուծի խորքը.

> «Եթե մեկն այս հիման վրա շինի ոսկի, արծաթ, ազնիվ քարեր, փայտ, խոտ, եղեգն. ամեն մեկի գործը պիտի հայտնվի, որ օրը կերևացնի. որովհետև կրակով պիտի

4 Ա Տիմոթ. 3.1-7, Տիտոս 1.6-9

հայտնվի: Եվ ամեն մեկի գործը՝ թե ինչպես է, կրակը կփորձի: Եթե մեկի գործը, որ շինեց, հաստատ մնա, վարձք կառնի: Եվ եթե մեկի գործն այրվի, վնաս կքաշի, բայց ինքը կապրի. այլ այնպես, ինչպես թե կրակով» (Ա Կորնթ. 3.12-15):

«Նրա համար էլ ջանք ենք անում, որ թե՛ մնանք, և թե՛ դուրս գնանք, հաճո լինենք նրան: Որովհետև մենք՝ ամենքս, պետք է հայտնի լինենք Քրիստոսի ատյանի առջև, որ ամեն մեկն ընդունի իր մարմնով՝ ինչ որ գործեց՝ թե՛ բարի, և թե՛ չար» (Բ Կորնթ. 5.9,10):

«Շատ վարդապետներ մի՛ եղեք, եղբայրնե՛ր. գիտենալով, որ մեծ դատաստան պիտի ընդունեք» (Հակոբ. 3.1):

Որքան էլ հասուն լինի քրիստոնյան իր կարծիքով, կամ քանի տարի էլ, որ հավատքի մեջ լինի, պետք է լինի աստվածապաշտ և խոնարհ առաջնորդների ուսուցման և հովվության ներքո:

Սա ծառայության որևէ կամընտրական ռազմավարության վերաբերյալ իմ անձնական կարծիքը չէ, այլ՝ Քրիստոսի ծրագիրն է Իր եկեղեցու համար: Ես և դուք հոտը կերակրող պերճախոս խոսնակների, ուժեղ անհատականությունների, եկեղեցուց զատված հռչակավոր քարոզիչների, հոգևոր դիկտատորների կամ ագահ մարդկանց կարիք չունենք: Սակայն ունենք բարի հովիվների կարիք, ովքեր իրենց կյանքը դնում են գառների[5] համար, հավատարիմ ու խելամիտ տնտեսներ են և Աստծո ժողովրդին պատշաճ կերակուր են տալիս[6]:

---

5 «Ես եմ բարի Հովիվը. բարի հովիվն իր անձը դնում է ոչխարների համար» (Հովհ. 10.11):

6 «Տերն էլ ասաց. «Ուրեմն, ո՞վ է այն հավատարիմ և իմաստուն տնտեսը, որին իր տերը իր գերդաստանի վրա կարգեց, որ նրանց կերակուրը տա ժամանակին»» (Ղուկ. 12.42):

Սուրբերի համայնք

Տեղի եկեղեցու համատեքստում շնորհքի մեկ այլ միջոց է սուրբերի ծառայությունը: Եփեսացիներին ուղղված Պողոսի նամակից հստակ երևում է, որ ծառայողները եկեղեցուն չեն տրվել ամբողջ ծառայությունն անելու համար, այլ՝ «Սուրբերի կատարելության համար, պաշտոնի գործի համար, Քրիստոսի մարմնի շինության համար» (Եփես. 4.12): Սուրբ Հոգին եկեղեցու յուրաքանչյուր անդամի հատուկ օժտել է, որպեսզի ամեն մեկը կարողանա մասնակցել տեղի եկեղեցու ծառայությանը: Սա նշանակում է՝ եկեղեցում ամեն անդամ ունի մարմնի մյուս անդամների կարիքը: Աստվածաշնչյան հասուն քրիստոնեության մեջ չկան «միայնակ գայլեր»: Իրականում, Եբրայեցիների 10.23-25 խոսքերը (վերևում մեջբերված) զգուշացնում են, որ ինքներս չթողնենք մեկտեղ ժողովվելը, որովհետև հարանվանության մյուս անդամների կողմից խրախուսվելու և քաջալերվելու կարիք ունենք:

Սա ամբողջ Նոր կտակարանում կրկնվող թեմա է: Ահա համառոտ օրինակ.

> «Պարգևները զանազան են, բայց Հոգին նույնն է: Եվ պաշտոնները զանազան են, բայց Տերը նույնն է: Եվ ներգործությունները զանազան են, բայց Աստված նույնն է, որ ամենը ամենքի մեջ ներգործում է: Բայց ամեն մեկին տրված է Հոգու հայտնությունը օգտի համար» (Ա Կորնթ. 12.4-7):

> «Ամեն մեկդ, ինչպես որ շնորհք է ընդունել, այն իրար մատակարարեք. ինչպես Աստծո կերպ-կերպ շնորհաց լավ տնտեսներ» (Ա Պետր. 4.10):

«Քրիստոսի Խոսքը բնակվի ձեր մեջ առատապես ամեն իմաստությունով. իրար սովորեցրեք և խրատեք, սաղմոսներով և օրհնություններով և հոգևոր երգերով և շնորհքով օրհներգեք Տիրոջը ձեր սրտերում» (Կողոս. 3.16):

Թանկագի՛ն եղբայրներ և քույրեր, հնարավոր չէ գերագնահատել այն, թե որքան ունենք տեղի եկեղեցու կարիքը: Տեղի եկեղեցու շրջանակներում է, որ կանչված ենք ծառայություն մատուցելու և ստանալու՝ բոլորի շինության համար: Նույնիսկ մեծն Պողոս առաքյալն ուներ շնորհքի այս հրաշալի միջոցի կարիքը: Նա գրել է Հռոմի եկեղեցուն. «Որովհետև շատ ցանկանում եմ ձեզ տեսնել, որ մի հոգևոր շնորհք հաղորդեմ ձեզ ձեր հաստատվելու համար. այսինքն՝ որ ձեզ հետ մխիթարվեմ, մեր փոխադարձ՝ իմ և ձեր հավատքի միջոցով» (Հռոմ. 1.11,12):

Արարողությունները

Նոր կտակարանի եկեղեցում երկու արարողություն կար՝ մկրտություն և Տիրոջ ընթրիքը: Պատմության ընթացքում շատ ավետարանականներ նախընտրել են օգտագործել «արարողություն» արտահայտությունը ավելի, քան «խորհուրդը»՝ խուսափելու համար այն հավանականությունից, որ բառի նման ընտրությունը կարող է հաղորդել այն սխալ կարծիքը, թե՝ փրկությունը շնորհվում է մկրտության կամ Տիրոջ ընթրիքի միջոցով:

Մկրտությամբ վերածնվելու ուսմունքը և այն կարծիքը, թե Քրիստոսը ֆիզիկապես ներկա է հացի և գինու մեջ, լուրջ սխալներ են: Տիրոջ ընթրիքն արվում է՝ որպես Քրիստոսի մահվան և հարության հիշատակի արարողություն. այն պետք է կատարվի եկեղեցու անունից՝ հիշելու Նրան. այն ծառայում է որպես Նրա փրկագնման աշխատանքի հռչակում, նշան և կնիք (տե՛ս Ա Կորնթ. 11.23-26): Մկրտությունը հավատացյա-

լի հրապարակային հռչակումն է առ այն, որ վերջինս հավատում է Քրիստոսին, ինչպես նաև հրապարակային նույնացումն է Նրա Անձի, Նրա Ավետարանի և Նրա ժողովրդի հետ: Չնայած այն բանին, որ մենք պետք է դատապարտենք նույնիսկ նվազագույն միտումը՝ կարծելու, թե մկրտությունը և Տիրոջ ընթրիքը փրկարար շնորհի միջոցներ են, հարկ է խոսել դրանց մեծ կարևորության և անհրաժեշտության մասին՝ որպես սրբագործող շնորհի միջոցներ՝ այնպես, ինչպես Սուրբ Գրքի ընթերցանությունն ու քարոզչությունն է, ինչպես նաև հարանվանական աղոթքը: Երկու արարողություններում էլ Քրիստոսը հռչակվում է և ներկա է Իր ժողովրդի մեջ: Եկեղեցու կարգուկանոնի մասին խոսելուց հետո Քրիստոսը հռչակում է. «Որովհետև, որտեղ երկու կամ երեք հոգի Իմ անունով ժողովված լինեն, Ես այնտեղ՝ նրանց մեջ եմ» (Մատթ. 18.20): Եթե նման խոստմունքը վերաբերում է այն եկեղեցուն, որը հավաքվել է խրատելու չապաշխարած անդամին, ապա որքա՜ն ավելի վերաբերում է տեղի եկեղեցուն, որը հավաքվել է մկրտության կամ Տիրոջ ընթրիքի համար:

Մկրտության և Տիրոջ ընթրիքի արարողությունների կարևորությունը դժվար է գերագնահատել: Այդուհանդերձ, այն բանի արդյունքում, որ ավետարանական եկեղեցին արդարացիորեն փորձել է խուսափել այս արարողությունները որպես փրկության միջոց պատկերելուց, մենք հաճախ հարկ եղածից նվազ կարևորություն, արժեք և հանդիսավորություն ենք տալիս դրանց:

Առաջնորդները ոչ միայն պետք է սովորեցնեն այս երկու արարողությունների վերաբերյալ աստվածաշնչյան տեսանկյունը, այլև հարանվանությանը հաղորդեն դրանց հատուկ կարևորությունը և ուսուցանեն հավատացյալներին՝ ինչպես պատրաստեն իրենց սրտերն ու մտքերը դրանց համար:

Եկեղեցական կարգուկանոն

Շատերի մտքում եկեղեցական կարգուկանոնի մասին ակնարկը պատկերում է կրոնավորություն, ինքնաարդարացում, կեղծավորություն, սիրո պակաս և դաժանություն: Հաճախ դրան հակառակվում են համատեքստից կտրված այլ սուրբգրային համարներով. «Մի՛ դատեք, որ չդատվեք» (Մատթ. 7.1), կամ՝ «Բայց երբ որ ստիպում էին՝ հարցնելով Նրան, վեր նայեց և ասաց. «Ձեզնից ով անմեղ է, թող առաջ նա քար գցի դրա վրա» (Հովհ. 8.7): Նման բացասական կարծիքները և հակահարվածները հաճախ երեք աղբյուրից են բխում՝ անցյալի փորձառություններ, երբ եկեղեցական կարգուկանոնը ոչ աստվածաշնչյան ձևով է կիրառվել, Սուրբ Գրքի բացահայտ չիմացություն կամ ոչ աստվածաշնչյան, մարմնական և աշխարհային կարծիքներ այն մասին, թե ինչ է նշանակում իսկապես սիրել և հոգևոր մտահոգություն ցուցաբերել մեկ ուրիշի համար:

Մենք երբևէ չպետք է մոռանանք, որ Հիսուսը տեղի հարանվանություններին կարգադրել է եկեղեցում կարգուկանոն պահպանել (տե՛ս Մատթ. 18.15-17): Չնայած այն բանին, որ եկեղեցական կարգուկանոնի ոչ աստվածաշնչյան ձևերը պետք է խստորեն մերժվեն և արգելվեն՝ մենք չպետք է վատի հետ միաժամանակ լավից ևս ձերբազատվենք: Դա Աստծո կարգադրությունն է՝ որպես Իր եկեղեցին պաշտպանելու, մաքրելու և հասունության առաջնորդելու միջոց: Եկեղեցական կարգուկանոնը պահպանելուց հրաժարվել կամ այն տեսականորեն ընդունել, սակայն գործնականորեն մերժել՝ նշանակում է մերժել հենց Տիրոջը և Նրա գերիշխանությունը եկեղեցում: Ավելին՝ դա անպատմելի վնաս կհասցնի հարանվանությանը և կխոչընդոտի դրա առաջընթացը դեպի հասունություն:

Այժմ, երբ հաստատեցինք եկեղեցական կարգուկանոնի

վավերականությունը, հարկ է հարց ուղղել առ այն, թե ինչպես է եկեղեցական կարգականոնը նպաստում հարանվանության հոգևոր հասունությանը: Առաջինը՝ պետք է հասկանանք, որ եկեղեցական կարգականոնը սկսվում է շատ ավելի վաղ փուլերից, քան անդամին եկեղեցուց հեռացնելն է: Այն սկսվում է նոր անդամներ ընդունելուց, ջանալուց, որ վերջիններս իսկապես հասկանան Ավետարանը, և հուսալուց, որ նրանք իսկապես դարձի են եկել: Երկրորդը՝ եկեղեցական կարգականոնը դրսևորվում է Սուրբ Գրքի ջանասեր մեկնությամբ և նրանով, որ առաջնորդներն անձամբ հովվում են հարանվանության անդամներին: Երրորդը՝ եթե անդամներից որևէ մեկն իսկապես մեղքի մեջ է ընկնում, ապա կարգի հրավիրելու առաջին փուլն առանձին խրատելն է և շտկելը: Եթե չկան ապաշխարության նշաններ, ապա մեկ կամ երկու հասուն քրիստոնյաների (նախընտրելի է՝ առաջնորդների) խնդրում են, որ վերջիններս մասնակցեն զրույցին՝ խորհրդատվություն տրամադրելու և զանազանության հարցում օգնելու նպատակով: Ի վերջո, եթե դրանից հետո էլ ապաշխարություն տեղի չի ունենում, իրավիճակը բերվում է եկեղեցու առջև (տես Մատթ. 18.15-17): Եվ միայն, որպես վերջին միջոց, անդամը հեռացվում է եկեղեցուց: Սակայն նույնիսկ այդ ժամանակ, երբ սխալ գործած անդամն ապաշխարում է, ապա նրան սիրով և ներումով[7] հետ են ընդունում հարանվանություն:

Այս գլուխը պատշաճ կերպով ամփոփելու համար հարկավոր է կրկին ասել, որ իրական և ակտիվ անդամակցությունը տեղի եկեղեցուն բացարձակ անհրաժեշտություն է քրիստոնյայի հոգևոր հասունության համար: Աստված է տվել տեղի հարանվանությունը և առաջնորդ-հովիվներին, որպեսզի օգ-

---

7 Եկեղեցական կարգականոնին վերաբերող մի քանի կարևոր աստվածաշնչյան խոսքեր կարելի է գտնել Մատթ. 18.15-20-ում, Ա Կորնթ. 5.1-6.11-ում, Բ Կորնթ. 2.1-11-ում, Հռոմ. 16.17-ում, Գաղատ. 6.1-ում, Բ Թեսաղ. 3.6-ում, Տիտոս 3.10-ում, Հուդա 22,23-ում:

նի մեզ մեր հաճախակի երկար ու բարդ ընթացքի մեջ:

Ինչպես պարզ տեսնում ենք Սուրբ Գրքում, դա վտանգավոր ընթացք է, որը նախատեսված չէ միայնակ անցնելու համար: Մենք պետք է ենթարկվենք Աստծո կամքին և դառնանք տեղի եկեղեցու կարևոր անդամներ. եկեղեցու, որն անկեղծությամբ հետևում է Քրիստոսին ու Նրա հրամաններին՝ այնպես, ինչպես դրանք գրված են Սուրբ Գրքում:

Հարցեր և խորհրդածություններ գլխի վերաբերյալ

1. Ինչպե՞ս է «եկեղեցին» սահմանվում այս գլխում: Ինչո՞ւ է կարևոր նման կերպ սահմանել եկեղեցին:

2. Բացատրե՛ք հետևյալ պնդումը. «Մենք պետք է զգուշանանք, որ եկեղեցուց չպահանջենք այն, ինչին ինքներս չենք կարողացել հասնել մեր կյանքում: Եկեղեցուց կատարելություն պահանջելու փոխարեն պետք է փնտրենք այնպիսի եկեղեցի, որի առաջնորդները և հարանվանությունը աճում են Աստծո չափանիշների իմացության մեջ և ձգտում են այդ նշաձողին»:

3. Բացատրե՛ք հետևյալ պնդումը. «Աստծո տված շնորհքի ամենակարևոր միջոցներից են Ավետարանի հավատարիմ և խոնարհ ծառաները, ովքեր համապատասխանում են առաջնորդի աստվածաշնչյան որակավորումներին և նվիրված են աղոթքին ու Խոսքի ծառայությանը»:

4. Ինչո՞ւ է կարևոր գիտակցել, որ առաջնորդի այն որակավորումները, որոնք գրված են Ա Տիմոթեոս 3.1-7 և Տիտոս 1.6-9 խոսքերում, կամընտրական չեն և նախա-

տեսված չեն նրա համար, որ ծառայողն «ընթացքում համապատասխանի» դրանց, այլ՝ անվիճարկելի պահանջներ են:

5. Բացատրե՛ք հետևյալ պնդումը. «Ես և դուք հոտը կերակրող պերճախոս խոսնակների, ուժեղ անհատականությունների, եկեղեցուց զատված հռչակավոր քարոզիչների, հոգևոր դիկտատորների կամ ագահ մարդկանց կարիք չունենք: Սակայն կարիք ունենք բարի հովիվների, ովքեր իրենց կյանքը դնում են գառների[8] համար, հավատարիմ ու խելամիտ տնտեսներ են և Աստծո ժողովրդին պատշաճ կերակուր են տալիս»:

5. Եփեսացիների 4.12 և Կողոսացիների 3.16 խոսքերի լույսի ներքո բացատրե՛ք, թե ինչպես է, որ սուրբերի հաղորդությունը տեղի եկեղեցում շնորհքի միջոց է:

6. Բացատրե՛ք հետևյալ պնդումը. «Աստվածաշնչյան հասուն քրիստոնեության մեջ չկան «միայնակ գայլեր»»:

7. Բացատրե՛ք մկրտության և Տիրոջ ընթրիքի իմաստն ու նպատակը: Ինչպե՞ս կարող են դրանք արդարացիորեն կոչվել շնորհքի միջոցներ:

8. Բացատրե՛ք հետևյալ պնդումը. «Չնայած այն բանին, որ մենք պետք է դատապարտենք նույնիսկ նվազագույն միտումը՝ կարծելու, թե մկրտությունը և Տիրոջ ընթրիքը փրկարար շնորհքի միջոցներ են՝ հարկավոր է խոսել դրանց մեծ կարևորության և անհրաժեշտության մասին՝ որպես սրբագործող շնորհքի միջոցներ»:

---

8 «Ես եմ բարի Հովիվը. բարի հովիվն իր անձը դնում է ոչխարների համար» (Հովհ. 10.11):

9. Ո՞վ է եկեղեցական կարգականոնի հեղինակը: Ինչ կերպ է սա փաստում այն, որ եկեղեցական կարգուկանոնը շնորհքի աստվածաշնչյան միջոց է, որի օգնությամբ Աստծո ժողովուրդը կարող է լինել պաշտպանված, խրատված և շինված: Ինչ կերպ է սա ապացուցում այն, որ աստվածաշնչյան կարգականոնը եկեղեցում սիրո անկեղծ դրսևորում է գայթակղություն բերող և չապաշխարող անդամի նկատմամբ:

6

Ի պաշտպանություն պարզունակության

Ահա և հասանք այս համառոտ գրքի ավարտին, որում ներկայացվեցին սրբագործման մեջ աճելու անհրաժեշտ շնորհքի միջոցները՝ Սուրբ Գիրքը, աղոթքը, ապաշխարությունն ու խոստովանությունը և ծառայությունը տեղի եկեղեցում: Այդուհանդերձ, մինչ ամփոփելը, ցանկանում եմ անդրադառնալ հաճախակի հանդիպող առարկությանը, թե՝ իմ գրածը չափից ավելի պարզունակ է, և որ քրիստոնյաների տկարություններն ու ախտերը շատ ավելի բազմազան են, և նման պարզ միջոցներով դժվար կլինի բուժել կամ հաղթահարել դրանք: Նման առարկությանն ի պատասխան՝ ընդամենը երեք մեկնաբանություն:

Առաջինը՝ չնայած այն բանին, որ քրիստոնյաների կյանքում հաճախակի հանդիպող դժվարությունները[1] բարդ են,

1 Այստեղ կցանկանամ հստակեցնել այն, որ խոսքը՝ սրբագործմանը *հատուկ* դժվարությունների կամ խոչընդոտների մասին է, որոնք ընդհանուր են բոլոր հավատացյալների համար: Այստեղ չեմ խոսում ծայրահեղ մտավոր կամ հուզական խանգարումներ ունեցող անձանց արտասովոր դեպքերի մասին: Չնայած այն բանին, որ նրանք օգուտ կքաղեն շնորհքի «սովորական» միջոցներից՝ նման դեպքերում գուցե անհրաժեշտ լինի նաև մասնագետ բժիշկների, աստվածաշնչյան հիմունքներով աշխատող հոգեբանների օգնությունը և այլն:

դրանք ընդամենը բխում են մի քանի շատրվանից՝ մարմնից, աշխարհից և սատանայից: Եվ չնայած այն բանին, որ մենք նոր ստեղծված ենք Քրիստոսում և մեր ինքնությունն այլևս չի որոշվում Ադամի հետ մեր նախկին ազգակցությամբ (տե՛ս Բ Կորնթ. 5.17), ամեն հավատացյալի ներսում մնում է մեր ընկած բնույթի կամ մարմնականի ինչ-որ մաս, որը ցանկասեր է և պատերազմում է Հոգու դեմ:

Պողոսը գրում է Գաղատիայի եկեղեցուն. «Որովհետև մարմինը ցանկանում է Հոգուն հակառակ, և Հոգին՝ մարմնին հակառակ. սրանք իրար հակառակ են, որ միգուցե այն, ինչ դուք կամենում եք՝ այն անեք: Բայց եթե Հոգուց եք առաջնորդվում, օրենքի տակ չեք» (Գաղատ. 5.17,18):

Անկասկած, հավատացյալի ամենաթեժ պայքարը մարմնի հետ է, քանի որ աշխարհն ու սատանան կարող են քաշել, ճնճել և փորձել մեզ մեր մարմնի ցանկասիրության պատճառով: Ինչպես Հակոբոսն է գրում. «Բայց ամեն մեկը փորձվում է բուն իր ցանկությունից հրապուրված և խաբված» (Հակոբ. 1.14): Ուստի, մարմինը և մարմնի ցանկությունը հաղթահարելը նույնն է, ինչ ճակատամարտում հաղթանակ տանելը: Իսկ այս հոգևոր ճակատամարտում հաղթելու ամենաարդյունավետ միջոցը շնորհքի միջոցն է, որը ներկայացրինք. Սուրբ Գիրքը, աղոթքը և ծառայությունը տեղի եկեղեցում:

Երկրորդը՝ չնայած այն բանին, որ ես պարզ լուծում եմ առաջարկել և ընդամենը մի քանի զենք տվել այդ պատերազմը պատերազմելու համար՝ Աստվածաշունչը հաստատում է այն, ինչը ես առաջարկել եմ: Այլ դիսպանսերից դեղորայք կամ այլ զինարանից զենք վերցնելը ձեր ընտրությունն է: Այ-

նուամենայնիվ, մարդու մտքերն ու ռազմավարությունները ոչ մի օգուտ չեն տալիս (տե՛ս Հովհ. 6.63): Միայն այն զենքերը, որոնք մեզ տրված են Սուրբ Գրքում, «Աստծով զորավոր են՝ բերդեր քանդելու. խորհուրդներ ենք քանդում, և ամեն բարձրություն, որ գոռոզանում է Աստծո գիտության դեմ: Եվ գերի ենք բռնում ամեն միտք՝ Քրիստոսին հնազանդեցնելու համար» (Բ Կորնթ. 10.4,5):

Երրորդը՝ կարծում եմ, որ նրանք, ովքեր կասկածում են շնորհքի միջոցների զորությանը, հաճախ անտեսում ու օգուտ չեն քաղում դրանցից: Թո՛ւյլ տվեք կրկնել և վերադառնալ այն հարցերին, որոնք ուղղեցի նախորդ գլխում:

Արդյո՞ք արդեն ամենը գիտենք, ինչ Սուրբ Գիրքն ասում է: Արդյո՞ք աղոթքով սպառել ենք Աստծո խոստումները: Արդյո՞ք այլևս աճելու տեղ չունենք Հոր, Որդու և Սուրբ Հոգու հետ մտերմության մեջ: Արդյո՞ք քաղել ենք ամբողջ օգուտը, որ կարելի էր քաղել տեղի եկեղեցուն անդամակցելուց, թե՞ ավելի հավանական է, որ անուշադրության ենք մատնել կամ առնվազն անհոգ և նույնիսկ անփույթ ենք վարվել շնորհքի այս պարզ, սակայն կարևոր միջոցների նկատմամբ: Երբ ինչ-որ մեկը կասկածի տակ է առնում շնորհքի այն միջոցների արդյունավետությունը, որոնք ներկայացրի, ես նրանց հարցնում եմ, թե որքան ժամանակ են անցկացնում Խոսքի, աղոթքի և տեղի աստվածաշնչյան եկեղեցու առաջնորդների ու հարանվանության հետ ընկերակցության մեջ: Շատերը կախում են իրենց գլուխները, թափ տալիս ուսերը և ընդունում, որ անտեսել են դրանք: Դեռևս չեմ հանդիպել այնպիսի հանդուգն մեկին, ով ասի, որ սպառել է այդ միջոցները և արդյունք չի տեսել:

Թանկագի՛ն քույրեր և եղբայրներ, հավատքով և հաստատակամությամբ աղոթենք արթնության համար, սակայն մինչ այն կգա, նվիրենք մեզ շնորհքի պարզ միջոցներին, որոնցով մենք կարող ենք արտասովոր դառնալ՝ նմանվելով Քրիստոսին և օգտակար լինելով Նրան:

Ձեր եղբայր՝

Փոլ Դեյվիդ Վոշեր

Շատ հաճախ քրիստոնյաները սպասում են, որ տեղի կունենա հոգու արտասովոր շարժ, որը կբուժի իրենց հոգևոր ախտերը: Եվ չնայած այն բանին, որ նման արթնությունը հնարավոր է, սակայն դա այն ձևը չէ, որով Աստված սովորաբար հասունացնում է Իր եկեղեցին: «Շնորհքի հիմնական միջոցները» գրքում Փոլ Վոշերը քննարկում է այն երեք հայտնի նվերների մասին, որոնք Աստված տվել է աստվածապաշտության մեջ աճելու համար՝ Սուրբ Գիրքը, աղոթքը և մասնակցությունը տեղի եկեղեցու կյանքին ու ծառայությանը: Արտասովորի հանդեպ մեր ցանկությունը երբեք չպետք է ստիպի մեզ անտեսել սովորականը: Ավելի լավ է նվիրենք մեզ շնորհքի այս սովորական միջոցներին, իսկ Քրիստոսին արտասովոր կերպով նմանվելու և Նրան պիտանի լինելու հարցում կառչենք Սուրբ Հոգուց:

«Այս գրքի ամեն էջը արձագանք է գտնում սրտումս: Իրական և տևական հոգևոր կենսունակություն ունենալու Աստծո կարգած ձևը ներկայացված է հակիրճ և պարզ, ուղիղ և ուժգին, լուրջ և ուշագրավ: Իմ Աստվածաշունչը, փորձը և խղճմտանքը վկայում են այն մասին, որ Փոլ Վոշերը մատնանշում է մեր հոգևոր ախտերից որոշների պարզ բուժումները: Իմ անձի օգտի համար ես ունեմ այս հիշեցումների կարիքը և ցանկանում եմ դրանք այն մարդկանց անձերի օգտի համար, ում սիրում եմ, ինչպես նաև Աստծո փառքի համար Իր եկեղեցում: Կարծում եմ, որ դուք ևս ունեք դրանց կարիքը և պետք է ցանկանաք դրանք»:
Ջերեմի Վոքեր, հովիվ, Մեյդնբաուերի մկրտական եկեղեցի, Քրոլի, Անգլիա

ՓՈԼ ՎՈՇԵՐԸ տասը տարի ծառայել է Պերուի Հանրապետությունում՝ որպես միսիոներ: Այդ ընթացքում հիմնադրել է «HeartCry» Միսիոներական համայնքը՝ միտված օժանդակելու պերուացիներին, ովքեր եկեղեցիներ են հիմնում: Այժմ Փոլը «HeartCry» Միսիոներական համայնքի (heartcrymissionary.com) ծառայողներից է: Նա և կինը՝ Չարոն, ունեն չորս զավակ՝ Յանը, Էվանը, Ռոուենը և Բրոնվինը: